

CIENĀ

Es tikai pirms brītiņa atbraucu no slimnīcas, un es tā kā atdevu to Tā Kunga rokās, ka...zinādams, ka es biju nedaudz aizsmacis, jo es saaukstējos. Taču es nodomāju, ka, ja es...ja mammai būs pietiekami labi, lai es varētu atnākt, nu, es atkal atnāksu šurp, lai satiktos ar jums. Jo, kad es redzu, ka kāds guļ kā mana mamma tur, un es, zinādams, ka šeit ir tie pārējie mammas un tēti, ka mums visiem būs līdz tam jānonāk, saprotiet, un es aizdomājos, cik ļoti es esmu pateicīgs, ka viņa ir gatava aiziet.

2 Un vēl, es gribu pateikt draudzei vēl kaut ko. Man šķiet, ka es tur aizmugurē redzēju māsu Vilsoni. Un vēl kaut kur šeit varbūt ir brālis un māsa Sotmani, šajā ēkā. Un šeit ir daži no tiem, kas piedāvāja palīdzību, lai naktīs sēdētu pie mammas un visu ko tādu, tas ir ļoti uzticīgi. Un es augsti vērtēju visu, ko jūs visi esat izdarījuši. Patiešām, ģimene ir ļoti nogurusī, jūs zināt, mēs paliekam katru nakti. Un šobrīd vairums no viņiem strādā, tāpēc tas ir uz Medas un manis, vai Deloresas, bet viņai bērni iet skolā, un ir diezgan grūti to sadalīt starp mums, dažiem cilvēkiem, un tu vienkārši ļoti nogursti. Tu teju vai paiet nevari un gandrīz vai nevari atšķirt dienu no nakts, jo īpaši, kad tuvojies tādām vecumam, kāds ir mums ar Medu, ziniet, vairs nav vajadzīgas tik daudzas nakts, lai sevi izpumpētu, kad tev jau ir uzkrājies tāds neliels vecums.

3 Nu, es mēdzu domāt, ka vienkārši varu izturēt dienu un nakti. Es mēdzu braukt no Kalifornijas savā vecajā "T" modeļa fordā, un braukdams es kļuvu nedaudz miegains, tam man bija vajadzīgas aptuveni četras vai piecas dienas, varbūt septiņas dienas, lai aizbrauktu. Un es vienkārši braucu dienu un nakti. Un es nedaudz saguru, izklāju zem mašīnas savu segu...nobraucu maliņā prērijā, pāris stundas pagulēju un turpināju. Kopš tā laika es esmu stipri izmainījies, brāli Nevil. Es vienkārši saprotu, ka man jau vairs nav divdesmit pieci, saprotiet.

4 Un tā, tas ir liels gods šovakar atrasties šeit, Tā Kunga namā. Un šorīt man bija nelielas...dažas piezīmes, kuras es gribēju...kuras Tas Kungs man iedeva. Un es domāju, ka varbūt, ja būs tāda iespēja, es par to parunātu, pirms es lūgtos par slimajiem. Taču, tā kā šajā rītā mēs aizkavējamies ar tiem jautājumiem, es nodomāju, ka, ja mammai būs labāk, tad tā varbūt būs zīme, ka man varbūt būs atkal jāatnāk šurp šovakar un nedaudz jāparunā, ja tas kaut kādā veidā neizjauks brāļa Nevila plānus.

5 Un, kad es stāvēju istabā, man tikko kā izstāstīja brīnišķīgu liecību par kādu māsu kristieti, kura šodien ir ar mums. Šorīt viņa bija lūgšanu rindā un viņa lūdzās, stāvēja tur par kādu citu. Un viņas istabā, aptumšotā istabā, tur ir piekārtā glezna "*Tā Kunga vakarēdiens*", "*Tā Kunga pēdējais vakarēdiens*". Un tur ir tā, ka saule it nekādi nevar iespīdēt istabā. Un šodien trijos dienā tas Gaismas Oreols, kas bija redzams šeit, kad mēs pabeidzām sludināt Draudzes Periodus, tikai vairāk tādās kā varavīksnes krāsās, tas nostājās tieši virs Kunga Jēzus galvas. Nu, viņa kādu laiciņu to vēroja. Un viņa aizgāja un izstāstīja to savai mātai, kā es sapratu no stāstītā, un viņas atnāca un ilgi par to brīnījās, kādu stundu vai aptuveni tā. Un tad viņas pasauca kaimiņu, kalpotāju, tas bija brālis Straikers no šejienes, lai parādītu to fenomenu. Un viņi apsēdās un vēroja to līdz pat pieciem vai apmēram tā. Un tam kalpotājam paprasīja palūgt, bet viņš sajuta, ka viņš vienkārši nespēj palūgt, vai kaut kā tā.

6 Pēc kāda brītiņa kāds pateica vēstījumu (un viņi deva savu izskaidrojumu tam, ko tas nozīmēja), un atkal atnāca vēstījums, tika pateikts vēstījums, un tika pateikts, ka viņi "ir izskaidrojuši nepareizi"; viņi bija izdarījuši to nepareizi. Man šķiet, ka tā tas bija, vai pareizi, māsa Brjūsa? Viņi bija izskaidrojuši to nepareizi. Bija pateikts, ka tā zīme bija tāpēc, lai parādītu viņiem, viņu atzinībai par to, ka viņi bija noticejuši vēstījumam, kas skan šeit no šī dievnama, kaut kā tā. Un bija teikts, ka viņi ieraudzīs vēl lielākas lietas nekā to, kas notika, ka viņi pat redzēs eņģelus uzkāpjām, nokāpjām un uzkāpjām.

7 **Un tā,** mēs dzīvojam pēdējās dienās, un mēs esam tuvu pēdējam laikam. Un es... Tas

izklausās... Varbūt dažiem cilvēkiem tas izklausās briesmīgi, taču ne kristiešiem – es priecājos, ka mēs esam klāt. Es priecājos, ka mēs esam beigās.

8 Reiz es pateicu to sanāksmē. Un viens cilvēks runāja ar mani un pajautāja: “Ko tu gribi ar to pateikt? Vai tu gribi pateikt, ka gribētu redzēt, kā atnāk pasaules beigas?”

Es sacīju: “Ak jā, cienītais!” Es sacīju: “Protams!”

9 Viņš sacīja: “Nu, tas taču izklausās neprātīgi, ka kāds gribētu, lai iestājas pasaules gals.”

10 Es sacīju: “Pasaules, laika beigās atnāk Jēzus, un tieši Viņu es gribu redzēt.” Un es sacīju: “Bībele saka, ka 'visi, kas mīl Viņa parādīšanos...' Saproti?”

11 Un ir tik patīkami zināt, ka visas šīs dzīves lietas reiz beigsies, un mēs redzēsim...redzēsim Viņu.

12 Taču pirms kāda laika bija pateikts... Ak, pirms daudziem gadiem, kad pastāvēja verdzība. Un tur bija kāds vecs nēģeris, kuram bija...viņiem tur bija draudzes dziedāšana, kantrī dziedāšana. Viņi sanāca kopā un kalpoja vergu vidū, un sludināja, ziniet, un viņiem bija sanāksmes. Un vienvakar tur tika izglābts viens puisis. Un, kad viņš tika izglābts, viņš tad zināja, ka viņš ir brīvs. Un tā, nākamajā rītā plantācijā viņš sāka to stāstīt citiem vergiem, viņš sacīja: “Es esmu brīvs.”

13 Un viņa boss pienāca un pavilka viņu maliņā, viņš sacīja: “Nu, paklausies, Sem.” Sacīja: “Ko es dzirdu? Vai tu stāsti vergu vidū, ka tu esi brīvs?”

14 Tas sacīja: “Jā, boss.” Sacīja: “Tā ir taisnība.” Sacīja: “Pagājušajā vakarā sanāksmē es tiku atbrīvots no grēka un nāves likuma.” Tieši tā. Tieši tā.

15 Grēka un nāves likums, es no tā tiku atbrīvots. Reiz jūs bijāt ar to sasieti, saprotiet, bet tagad jūs esat no tā brīvi. Saprotat? Kā es sacīju šorīt: nāve pastāv tikai grēkā. Grēks un nāve ir viens un tas pats, saprotiet. Taču, kad tu tiec prom no grēka, tad tu neesi nāvē; taču, kamēr tu esi grēkā, tu esi nāvē. Saprotat? Un tāpēc, kad tu esi brīvs no grēka un nāves likuma, tu esi jauns radījums Kristū Jēzū, un tad tu esi brīvs.

16 Un viņa boss jautāja viņam, sacīja: “Sem, vai tu to saki nopietni?”

17 Tas sacīja: “Jā, ser.” Un sacīja: “Tas Kungs vakar vakarā aicināja mani runāt ar maniem cilvēkiem un pateikt viņiem, ka viņi var būt brīvi no grēka un nāves likuma. Kaut arī mēs esam vergi, bet tomēr mēs varam būt brīvi no grēka un nāves likuma.”

Viņš sacīja: “Vai tu patiešām to runā nopietni?”

18 Tas sacīja: “Boss, es nezinu, ko tu ar mani izdarīsi pēc tam, kad es to pateikšu, taču es patiešām tev saku, ka es esmu brīvs cilvēks,” viņš sacīja, “es esmu brīvs no grēka un nāves.”

19 Un tas sacīja: “Sem, zini, es arī esmu kristietis. Un tā kā tev ir...Dievs ir atbrīvojis tevi no grēka un nāves un tu esi kristietis, un tu jūti, ka tev tas ir jāstāsta taviem brāļiem, tāpēc šorīt es iešu un tevi atbrīvošu, un parakstīšu paziņojumu. Un tu vari būt brīvs cilvēks, ne ar ko nesaistīts, lai sludinātu Evaņģēliju saviem brāļiem.”

20 Viņš stāstīja, ka tas vecais zēns sludināja daudzus, daudzus gadus. Un tad reiz pēc tam, kā tas notiek ar mums visiem, mēs nonākam mūsu ceļa galā. Un kad mēs nonākam mūsu ceļa galā...viņa ceļa, kad viņš to izdarīja, tur nonāca. Un stāstīja, ka viņš gulēja bez samaņas, ak, varbūt vairākas stundas. Un pie viņa atnāca daudzi viņa baltie brāļi. Un gadījās, ka tai ēkā atradās grupa ar viņiem, kad viņš pamodās, atjēdzās. Viņš paskatījās apkārt, sacīja: “Vai jūs gribat pateikt, ka es vēl neesmu tur?”

Un viņi sacīja: “Sem, tu gulēji.”

- 21 Viņš sacīja: “Nē.” Viņš sacīja: “Es negulēju.” Sacīja: “Es biju tur, tai otrā pusē.”
- 22 Nu, viņi sacīja, kalpojošie brāļi pajautāja: “Sem, izstāsti mums, ko tu redzēji tai otrā pusē.”
- 23 Sacīja: “Labi,” viņš sacīja, “es iegāju lielos pērļu vārtos,” un sacīja, “kad es tur iegāju,” sacīja, “es ieraudzīju troni, un es redzēju Viņu.” Un sacīja: “Man pienāca eņģelis, viņš sacīja: 'Vai tu esi Sems?’”
- Viņš sacīja: “Jā, esmu.”
- 24 Sacīja: “Sem,” sacīja, “lūk, šeit ir drānas un vainags.” Sacīja: “Tu esi to iemantojis, Sem, ar tiem varenajiem darbiem, kurus tu darīji uz zemes.”
- 25 Viņš sacīja: “Nestāsti man par drānām un vainagu kā balvu.”
- Tas sacīja: “Ko tad tu gribētu kā balvu?”
- Sacīja: “Vienkārši ļaujiet man skatīties uz Viņu tūkstoš gadus.”
- 26 Es domāju, ka tā jūtamies mēs visi, vai ne? Es negribu nekādas drānas un vainagus, un pilis, es vienkārši gribētu skatīties uz Viņu. Es vienkārši gribētu skatīties uz Viņu un viss, saprotiet. Vai tad jūs negribētu vienkārši... Es gribētu turēt tavu roku, brāli Nevil, kad es skatītos. Mēs varētu skatīties kopā, sacīdami: “Padomā tikai, brāli Nevil, kā mēs stāvējām dievnamā, un bija karsti un auksti, un visvisādi. Taču paskaties, uz ko mēs skatāmies, uz dzīvā Dieva Dēlu!” Vai tad tas nebūtu brīnišķīgi, vienkārši skatīties un redzēt Viņa vaibstus!
- 27 Savā dzīvē es divas reizes, trīs reizes esmu redzējis Viņu vīzijā. Katru reizi Viņš izskatījās tāds pats. Taču pasaulē nav tāda mākslinieka, kas varētu uzzīmēt Viņa portretu. Viņi varbūt varētu uzzīmēt kaut ko, kas Viņam līdzinātos. Taču man Viņš izskatījās kā Cilvēks, kurš, ja Viņš sāktu runāt, iestātos pasaules gals, taču vienlaicīgi tik jauks un mīlošs, ka vienkārši nav nekādu...tur ir pārāk daudz raksturiezīmju, lai mākslinieka ota spētu to attēlot. Un es pavisam noteikti gribu Viņu reiz ieraudzīt, personīgi.
- 28 Un es bieži** esmu aizdomājies, kā es gribētu izdzirdēt Viņu, kad Viņš izstiepa tās dārgās rokas un pateica: “Nāciet pie Manis.” Ieraudzīt to Viņa nogurušo, izmocīto skatienu, kad Viņš, noguris un izmocīts Savā ceļā, saka: “Nāciet pie Mani visi, kas esat noguruši un zem smagas nastas, un Es došu jums mieru. Nemiet uz sevis Manu jūgu un iemācieties no Manis, jo Es esmu lēnprātīgs un pazemīgs.” Es gribētu dzirdēt, kā Viņš to saka. Manis tai laikā tur nebija. Es nestāvēju ar Pēteri, Jēkabu un Jāni. Taču es ceru, ka stāvēšu viņiem blakus tai dienā, kad es izdzirdēšu, kā Viņš saka: “Labi darīts, Mans labais, uzticīgais kalps, tagad ieej Tā Kunga priekā.”
- 29 Un tikai padomājiet, ka tie paši, kuri uzrakstīja šo Bībeli: Pāvils, Jesaja, Jeremija un visi apustuļi, un tie dārgie brāļi, lai kur arī viņi tagad nebūtu, lai kur arī viņi tagad nebūtu... Tas pats Dievs, kurš darbojās ar viņiem, lai to paredzētu un uzrakstītu to, un tā tālāk, un iedotu viņiem Bībeliskās dāvanas, pravietošanu un runāšanu mēlēs, un brīnumus, un zīmes, un pārējās lietas; tie paši cilvēki, lai kur arī viņi tagad nebūtu, mēs būsim kopā ar viņiem. Tas pats Dievs ar to pašu. Tas vairs nav: “Man tā šķiet,” bet tagad mēs to zinām, saprotiet, jo Viņš patiešām ir klātesošs, un mēs zinām, ka tas tā ir. Tādējādi, vai tad mums nebūtu jābūt vislaimīgākajiem cilvēkiem uz zemes? Ko vēl mēs varētu vēlēties?
- 30 Šodien pa dienu es runāju ar vienu padzīvojuši cilvēku, man šķiet, ka viņš sacīja, ka viņam ir apmēram astoņdesmit astoņi vai astoņdesmit deviņi gadi, kurš pavisam nesen kļuva par kristietī. Es kristīju viņu Jēzus Kristus Vārdā, kad viņam nebija nekā, izņemot viņa parasto svētdienas uzvalku. Es ievadu viņu šeit ūdenī. Man šķiet, ka brālis Vuds iedeva viņam bikšu pāri vai vēl kaut ko, un mēs kristījām viņu šeit ūdenī. Un viņš pastāstīja man, kad viņš vēl bija puika... Šobrīd viņš ir turīgs cilvēks. Un viņš, kad viņš bija puika, viņš pastāstīja, kā viņš strādāja par trīsdesmit dolāriem mēnesī. Viņš neapprecējās vai vēl kaut ko, līdz nekļuva par vecu vīru. Viņš stāstīja, kā viņš ilgojās

pēc tāda laika, ka tad, kad viņš kļuvis vecs, viņam nevajadzētu ubagot un gulēt uz ielas. Kā viņš ņēma to sīknaudu un to, ko viņš ietaupīja, un ieguldīja to, un tas patiešām nāca par labu un uzkrājās. Un padarīja... Un te nu viņš ir šodien, astoņdesmit ar vēl kaut ko gadus vecs, astoņdesmit astoņus vai astoņdesmit deviņus, man šķiet, ka tā viņš sacīja, ļoti tuvu deviņdesmit, vēl joprojām staigā, šorīt sēž tepat draudzē. Un turklāt viņš ir pietiekami nodrošināts, lai viņam nebūtu jāuztraucas. Ja viņš nodzīvos vēl simts gadus, viņam nebūs jāraizējas par finansēm un tādām lietām. Labsirdīgs, labs svētais, brālis, dara visu kristiešiem un to, ko viņš prot darīt.

31 Un tad es sacīju: “Un pāri pār to visu, mans dārgais brāli, kad tu jau biji astoņdesmit astoņus vai astoņdesmit septiņus gadus vecs, Dievs Savā žēlastībā izstiepa roku un iedeva tev mūžīgo Dzīvību Debesu Mājās.” Ko vēl vairāk mēs varētu vēlēties, beidzot mūsu dzīvi? Tieši tā.

32 Un visa tā bagātība, kuru mēs būtu varējuši sakrāt, visu to, ko mēs būtu varējuši izdarīt uz zemes, lai kas tas arī būtu, ko ir izdarījis cilvēks, tev ir jānomirst un jāatstāj tas viss līdz pēdējam sīkumam.

Visas zemes bagātības

Izzūd un vairs nav nekā.

Tikai Debess bagātības

Sakrāj, vienmēr sakrāj tās!

33 Tā tas ir. “Dieva rokās atdodies.” Man patīk šī dziesma. Mēs tik bieži esam to dziedājuši šeit dievnamā.

Uz šīs zemes viss ir laicīgs,

Uz zemes lietām neskaties.

Pastāvēs tik tas, kas mūžīgs,

Dieva rokās atdodies!

34 Šovakar tur guļ mana vecā māte. Ja man būtu simts miljoni dolāru, es atdotu pēdējo santīmu par to, lai varētu stundiņu ar viņu parunāt. Es atdotu. Protams. Bet kā būtu, ja viņai būtu simts miljoni dolāru, kāds labums viņai būtu no tiem tagad? Nekāds, saprotiet. Tas, kas viņai pieder, viņai nav nekādu zemes bagātību, ko atstāt. Taču viņa dodas prom no šejienes, viņa zina Kungu Jēzu kā savu Glābēju. Tas ir galvenais.

35 Tā visa priekšā es... Ziniet, pārbaudīsim šovakar katrs sevi. Vienkārši pārdomāsim, pirms mēs sāksim lūgties: “Kāds šodien ir mans stāvoklis ar Dievu?” Pārbaudīsim savās sirdīs un noskaidrosim. “Kungs, ja es šodien esmu izdarījis pāri kaut vienam cilvēkam, ja manis dēļ kaut viena kāja ir novirzījusi no ceļa, lai ko arī es esmu izdarījis vai pateicis, kas ir bijis nepareizi, ak, Dievs, piedod man to.” Saprotat? Ziniet...

Ticībā uz Tevi raugos,

Tu, ak, Jērs no Golgātas,

Glābējs Dievišķais!

Uzklausī, kad lūdzos es,

Paņem visu vainu prom.

Un no šīs dienas ļauj man

Pilnīgi Tev piederēt!

Kad pa dzīves tumšo labirintu eju

Un nelaiimes man apkārt vairojas,

Esi Pavadonis mans.

*Pavēli, lai tumsa dienā pārvēršas,
Aizden visas bēdu bailes prom,
Un no Tevis nomaldīties,
Neļauj man nekad.*

36 Turi mani uz tās takas, Kungs. Turi mani Tavas gribas centrā. Jauns vai vecs, mēs nezinām, cik tev būs gadu, un tomēr varbūt tev ir astoņdesmit gadu, un, ja tu nodzīvosi līdz rītam, tu nodzīvosi ilgāk par daudziem sešpadsmit gadīgiem puisiem un meitenēm. Daudzi sešpadsmit gadīgi puisi un meitenes aizies vēl pirms rītausmas, lai satiktos ar Dievu. Tā tas ir. Tāpēc vecumam ar to nav nekāda sakara. Jautājums ir tāds, vai tu esi gatavs Viņu satikt? Tas ir tas galvenais.

37 Aizdomāsimies par šīm lietām, kamēr mēs lūgsim, kad nolieksim mūsu galvas.

38 Ak, žēlsirdīgais un svētais, un cienījamais Dzīvības Tēvs, mēs ieejam Tavā Klātbūtnē, visuvarenais Dievs, lai pateiktos no mūsu sirds dziļumiem, ka mums ir ticis tas gods šovakar atrasties šeit. Es nesen staigāju pa to slimnīcu un redzēju tur cilvēkus, kuri bija bezsamaņā, daži no viņiem asiņoja un raudāja, bet daži bija neprātā un bija piesieti pie gultas. Ak, Dievs, es lūdzu, lai katrs no viņiem būtu gatavs, Tēvs, lai viņi būtu gatavi satikt Tevi, ja sanāks tā, ka viņi aizies no šīs dzīves. Un, ja aizdomāties, Kungs, tie varējām būt mēs, katrs no mums šeit, ja nebūtu Tavas žēlastības. Taču Tu esi ļāvis mums dzīvot, lai atkal sanāktu kopā šajā vakarā, lai sagatavotos. Tas viss šobrīd nāk mūsu sirdīs un domās, Kungs. Un, kamēr Tu pēti mūsu sirds dziļumus, ja tur mūsos ir kaut kas netīrs, Kungs, paņem to prom, Tēvs. Dievs, veltī mūsu dvēseles Sev.

39 Mēs pateicamies Tev par visu, ko Tu esi izdarījis, un par to, ka mēs ticam, ka Tu izdarīsi. Un par šo Gaismas parādīšanos šodien tur māsas Brjūsas namā, es pateicos Tev par to, Kungs, tas dos viņiem spēku.

40 Un tagad, Kungs, es lūdzu, lai šovakar Tu dāvā, lai mūsu dvēseles varētu pastāvīgi atsvaidzināties Tavā Klātbūtnē šeit šajā dievnamā. Mēs pateicamies Tev, Tēvs, par šo dievnamu. Mēs pateicamies Tev par šo draudzes ganu šeit, mūsu brāli Nevilu, pazemīgu cilvēku, godprātīgu cilvēku, cilvēku, kas ir pilns ar Dieva mīlestību pret Kristu un pret Viņa draudzi. Es lūdzu, lai Tu svētī viņu un viņa jauko dzīves pavadoni, un viņa bērnus. Un, Kungs, lai viņi ilgi ir mūsu vidū šeit uz zemes. Dāvā to. Neļauj slimībām ienākt viņu namā un uzturi viņus veselus. Neļauj slimībām ienākt nevienā no mūsu namiem, Kungs, uzturi mūs veselus, lai mēs varētu Tev kalpot.

41 Un tagad mēs noliekam uz altāra savas dvēseles, lai tās tiktu izpētītas, kad pēc brītiņa es atvēršu savas acis, lai izlasītu Tavu Vārdu, ja tāda būs Tava griba; un šovakar ir kritusi mana loze censties lauzt Dzīvības Maizi cilvēkiem. Jā, Kungs, palīdzi man pateikt kaut ko, kas šodien palīdzētu šeit kādai nabaga nogurušai dvēselei. Palīdzi arī, lai tie būtu izlabošanas vārdi, lai mēs varētu zināt, kā mums ir jāuzvedas, kas mums ir jādara un kā mums ir jādzīvo šajā pastāvošajā pasaulē, ja mēs gaidām, ka Debesis būs mūsu Mājas. Dāvā to, Kungs. Un dziedini slimības. Ja mūsu vidū ir kāds, Kungs, kurš ir slims, mēs lūdzam, lai Tu viņu dziedini. Nostiprini tos, kas ir paguruši. Mēs lūdzam par viņiem.

42 Mēs lūdzam ne tikai par šo draudzi, bet arī par visām pārējām draudzēm pa visu pasauli, kur tiek izteiktas lūgšanas un lūgumi Dieva priekšā, un daudzi desmiti tūkstoši svēto ar alkstošām sirdīm sauc: "Nāc, Kungs Jēzu, nāc!" Ak, protams, reiz Tu sadzirdēsi mūsu saucienu, Kungs, un atnāksi.

43 Ja mūsu daļa būs aizmigt, pirms tas iestāsies, tā Atnākšana – mēs zinām, ka atskanēs bazūne, un Kristū mirušie augšāmcelsies pirmie. Viendien mēs iznāksim un stāvēsim Tavā Klātbūtnē. Mēs pateicamies Tev par to un mēs gaidām to laiku, un tagad sagatavo mūsu sirdis. Jo mēs prasām to Jēzus Vārdā. Āmen.

44 Un tā, šodien es nedomāju runāt pārāk ilgi, varbūt trīsdesmit vai četrdesmit minūtes, lūk, par vienu nelielu tēmu, un sākumā es gribētu izlasīt Rakstu vietu, kas atrodas Psalmu grāmatā. 105.

Psalms, un mēs lasīsim līdz 15. pantam ieskaitot. Kamēr es lasu šo Psalmu, es gribu, lai jūs patiešām uzmanīgi klausieties Vārda lasīšanu, jo Dieva Vārds nezudīs.

Pateicieties Tam Kungam, piesauciet Viņa Vārdu, sludiniet tautu starpā Viņa darbus!

Lūk, vienkārši aizdomājieties par to!

Pateicieties Tam Kungam, piesauciet Viņa Vārdu, sludiniet tautu starpā Viņa darbus!

Dziediet Viņam, spēlējiet Viņam, stāstiet par visiem Viņa brīnuma darbiem!

Slavējiet Viņa svēto Vārdu! Lai priecājas visu sirdis, kas meklē To Kungu!

Meklējiet To Kungu un Viņa spēku, vienumēr meklējiet Viņa vaigu!

Pieminiet Viņa brīnuma darbus, ko Viņš darījis, Viņa zīmes un Viņa mutes spriedumus, jūs, Ābrahāma, Viņa kalpa, dzimums, jūs, Jēkaba bērni, Dieva izredzētie!

Viņš, Tas Kungs, ir mūsu Dievs; Viņa tiesas lēmumi iet pār visu zemi.

Viņš neaizmirst Savu derību nemūžam, to vārdu, ko Viņš tūkstošiem dzimumiem devis, to derību, ko Viņš slēdzis ar Ābrahāmu, un Savu zvērestu, ko Viņš devis Īzākam, ko Viņš arī Jēkabam par likumu apstiprinājis un par mūžīgu derību Israēlam, kad Viņš teica: "Tev Es došu Kānaāna zemi kā jūsu mantojuma tiesu!"

Toreiz ļaužu bija nedaudz, pavisam maz, un viņi bija svešinieki tai zemē.

Viņi staigāja no vienas tautas pie otras, no vienas valsts pie otras valsts ļaudīm.

Bet Viņš neļāva nevienam viņus apspiest un norāja pat ķēniņus viņu dēļ,

Sacīdams: "Neaizskariet Manus svaidītos un nedariet ļauna Maniem praviešiem!"

45 Es no turienes gribu paņemt tēmu: "Cieņa." Mēs lasām šeit, ka Dāvids sauc uz To Kungu. Cieņa ir tas, ko mēs esam parādā Dievam. Un tas ir tieši tas, ko es gribētu ielikt sirdī katram cilvēkam, kas šodien ir šeit, ka viss, ko mēs redzam notiekam, mums tas ir jācieņa. Saprotiet, mums tas ir jācieņa. Un Dāvids pateica, ka tad, kad bija pavisam maz Israēla vīru, viņš droši vien runāja par Ābrahāmu, Īzaku un Jēkabu, ļoti maz vīru, ka Viņš norāja viņu dēļ tautas un ķēniņus. Dievs norāja tautas un ķēniņus, sacīdams: "Neaizskariet Manus svaidītos un nedariet ļauna Maniem praviešiem!"

46 Tur Ekleziasta 12. nodaļā un 13. pantā ir rakstīts šādi, paskatieties.

Saņemot kopā visu dzirdēto: bīsties Dieva un ievēro viņa baušļus, jo tas ir viss, kas cilvēkam jādara!

47 Visa secinājums ir "bīsties Dieva". Un tev nevar būt cieņa, kamēr tev nebūs bijības. Tev ir jābūt Dieva bijībai. Sālamans pateica Pamācību grāmatā, ka:

Gudrības sākums ir Tā Kunga bijāšana.

Gudrības sākums ir Tā Kunga bijāšana.

48 Lūk, tas nenozīmē, ka tu no Viņa baidies, bet tas nozīmē, ka tu izrādi Viņam cieņu un godu. Un, kad tu cieni Dievu, tu bīsties no Dieva. Tu baidies, ka tu vari Viņam kaut kādā veidā neizpatikt, tu to negribi.

49 Es baidos no savas mātes. Es baidos no savas sievas. Es baidos no manas draudzes. Es

baidos no visiem Dieva kalpiem, lai es nenoliktu kaut kur viņu ceļā klupšanas akmeni. Es baidos no cilvēkiem. Es baidos no šīs pilsētas cilvēkiem, lai es neizdarītu kaut ko nepareizu, kas liktu viņiem padomāt, ka es neesmu kristietis.

50 Saproiet, tev ir jābūt...pirms tev ir cieņa, tev ir jābūt bijībai. Un Dievs to pieprasa, Viņš pieprasa cieņu. Dievs pieprasa, Dievs pieprasa to. Un to rada bijība. Un mēs zinām, ka bijība rada cieņu.

51 Lūk, paņemiet, piemēram, vīrieti, kas ir fermeris vai varbūt veikala strādnieks, un neviens nepievērš viņam nekādu uzmanību. Bet lai tikai viņš sāk strādāt policijā un iziet uz ielas kā policists ar savu žetonu un formastērpā (tas, kurš varbūt dienu iepriekš ar viņu nerunāja): “Sveiks, Džon! Kā tev klājas?” Saproiet? Kāpēc tā? Tas ir kaut kas līdzīgs godbijībai vai bijībai, jeb cieņai tā dēļ. Varbūt viņu ievēlēs par pilsētas mēru vai varbūt...

52 Kas šovakar būtu prezidents Kenedijs, ja viņš nebūtu prezidents Kenedijs? Kā būtu, ja viņš būtu tāds pats cilvēks, bet tikai strādnieks, kas strādātu šeit uzņēmumā “Colgeit” par četrdesmit dolāriem nedēļā? Saproiet? Viņš izietu šeit cauri pilsētai, un neviens nepievērstu viņam nekādu īpašu uzmanību, tikai viņa biedri. Taču, tā kā viņš ir Savienoto Valstu prezidents, viņš ir pelnījis cieņu, saprotiet.

53 Un tāpēc, ka Dievs ir Dievs, Viņš ir pelnījis cieņu. Tā tas ir. Un Viņš... Mums Viņš ir jāciena un jābūt bijībai Viņa priekšā, un tas rada cieņu. Dievs ir pieprasījis to pret Sevi un pret visiem Viņa kalpiem. Dievs pieprasa cieņu pret Viņa kalpiem, pret Viņu, Viņa kalpiem. Kā mēs zinām, ka tie ir Viņa kalpi – Viņš apstiprina šos kalpus ar Savu Vārdu. Viņš paņem tos kalpus un padara tos par Dieva kalpiem, un pierāda, ka tie ir Viņa kalpi, likdams darboties Savam Vārdam caur šiem kalpiem. Tad, kad tu cieni šo kalpu, tu cieni Dievu. Tāpēc, kad es cieniu jūs un jūs cienāt mani, un mēs cienām viens otru, tad mēs cienām Dievu.

54 Vai tad tā neteica Jēzus: “Kā jūs esat darījuši tam vismazākajam, Maniem mazajiem, to jūs esat izdarījuši Man. Un tev būtu labāk, ja tev uzkārtu kaklā dzirnakmeni un nogremdētu jūras dzelmē, nekā tu aizskartu vienu no viņiem. Jo Es saku jums, lūk, viņu sejas... Viņu eņģeļi vienmēr redz Mana Debesu Tēva seju.” Lūk, mēs zinām, ka tā tas ir, ka mēs, būdami Dieva bērni, esam Dieva daļa. Un Dievs pieprasa šo cieņu. Un vēl Dievs parāda, kas ir Viņa bērni. Viņš parāda to ar brīnumiem un zīmēm, un tas tiek darīts.

55 Un tā, tagad mēs sāksim un izskatīsim dažus no tiem cilvēkiem. Lūk, ja man būtu jāpasaka, ar ko būtu jāsāk, es nodomātu par... Ziniet, paņemsim uz brītiņu Nou. Un tā, Noam bija atklāsme no Dieva, kaut arī tas bija pretrunā tam visam, ko zinātne bija pierādījusi kā patiesību. Bet tomēr viņš bija runājis uz Dievu, un Dievs bija runājis uz viņu. Un viņš sāka gatavot šķirstu. Kad tie smējēji un zobgaļi (kā ir teikts Bībelē, ka tādi būs pēdējās dienās, kā viņi bija tajās dienās), tie smējēji izsmēja Nou. Nu, viņi domāja, ka viņš ir sajucis prātā, jo viņš būvēja šķirstu. Lūk, taču Dievs atsūtīja tiesu pār tiem smējējiem, jo viņi negribēja ieklausīties Dieva vēstnesī un ieiet tajā šķirstā tai laikā, kad viņš sludināja; tad Dievs atsūtīja uz zemi Savu Dievišķo tiesu. Sākumā Viņš veica sagatavošanu visiem, kuri to pieņēma, lai izbēgtu no tā, bet tad, ja viņi neizbēga no tā, bija atlicis tikai viens. Ja cilvēki nepieņem Dieva sagatavošanos izbēgšanai, tad atliek tikai viens – tā ir Dievišķā tiesa.

56 Tu vari izdarīt tikai divas lietas – tiek piedāvāta vai nu žēlastība, vai tiesa. Tev ir jāpieņem viena vai otra. Tieši tur atrodamies mēs šodien. Vai nu mēs pieņemam Dieva žēlastību, vai arī mēs piedzīvosim Viņa tiesu. Vienkārši nav nekāda ceļa, lai to apietu. Dievs vienmēr uztaisa izbēgšanas ceļu tiem, kas grib izglābties. Tad Viņam ir... Tiem, kas paliks, būs jāpiedzīvo tiesa. Ne tāpēc, ka Dievs grib, lai ar viņiem tas notiek, bet tāpēc, ka viņi paši ir izvēlējušies tādu ceļu. Saproiet, viņi izdara savu izvēli. Lūk, kur šovakar atrodamies mēs, draugi, tas ir tas pats. Mēs varam pieņemt Dieva izglābšanās ceļu, vai arī mēs varam piedzīvot Viņa tiesu; ko nu mēs vēlamies. Vai tad šovakar jūs neesat laimīgi, ka esat izvēlējušies glābšanas ceļu? Tāpēc ka visiem, kas noraida glābšanas ceļu, būs jānonāk zem nosodījuma.

57 Un tā, ir vēl viens cilvēks, par kuru es gribētu parunāt. Reiz bija liels, varens pravietis vārdā Mozus. Cilvēkiem (Israēlam) būtu bijis jāsaprot, ka saskaņā ar Rakstiem Dievs grasījās viņus atbrīvot un grasījās izvest viņus no Ēģiptes. Taču, tikko kā Dievs sagatavoja Savu cilvēku un sūtīja viņu uz Ēģipti, viņiem nebija pret viņu cieņas. Viņi noraidīja viņu un pateica: “Vai tu mūs nogalināsi tāpat, kā tu nogalināji to ēģiptieti,” kas lika viņiem palikt verdzībā vēl papildus četrdesmit gadus. Viņi palika verdzībā, jo viņi atteicās cienīt to atbrīvotāju, kurš atnāca viņus atbrīvot. Tas atkal ielika viņus atpakaļ verdzībā. Ne tāpēc, ka Dievs gribēja, lai viņi paliktu (bija pienācis tas īstais laiks), bet viņi palika par četrdesmit gadiem ilgāk, jo viņi atteicās pieņemt Dieva paredzēto atbrīvošanas ceļu.

58 Es patiešām ticu, ka tieši tas pats notiek arī šodien. Tas pats, saprotiet.

59 Viņi noraidīja to izeju, bet Dievs bija nelokāms un bija pateicis Ābrahāmam un visiem tiem, kas bija Viņa derībā (kā šovakar mēs izlasījām Dāvida dziesmā), Viņš bija apsolījis viņiem, ka izdarīs kaut ko noteiktu, tāpēc Dievs turēs Savu solījumu. Viņš vienalga grasījās viņus izvest, taču izmira teju vai vesela paaudze. Tā vecā paaudze, kas smējās par Mozu un visu ko tādu, un negribēja pieņemt vēstījumu; tā paaudze (četrdesmit gadi) izmira, un Mozus atnāca citā paaudzē. Vai saprotat, ko es gribu pateikt? Ja viņi to nepieņem, tad Dievs ļaus, lai tā paaudze izmirst, un Viņš atvedīs citu paaudzi, lai to izdarītu. Lūk, viņi bija to noraidījuši. Un tad mēs ieraugām, ka tā nākošā paaudze, kas cēlās, kad Mozus aizgāja uz turieni, lai sevi pierādītu...

60 Ziniet, Mozum bija bail atkal doties uz turieni. Tagad Mozum bija astoņdesmit gadu, un viņš bija bijis prom četrdesmit gadus. Un, kad viņš runāja ar Dievu degošajā krūmā, viņš sacīja: “Ko es pateikšu viņiem, kas mani ir sūtījis?” Dievam nebija vārda. Viņš sacīja: “Ko es pateikšu viņiem, kas mani sūtījis?” Sacīja: “Kad es pateikšu: 'Jūs tēvu Dievs man parādījās,' viņi sacīs: 'Kas ir mūsu tēvu Dievs?' Nu, ko tad es viņiem pateikšu?”

61 Viņš sacīja: “Pasaki viņiem, ka ES ESMU, KAS ES ESMU. Pasaki viņiem, ka ES ESMU, KAS ES ESMU.” Un viņš sacīja: “Kas tev tur ir rokā, Mozu?”

62 Tas sacīja: “Nūja.” Un viņš nometa to zemē, un tā palika par čūsku. Un viņš ielika savu roku azotē, un tā kļuva spītālīga; un ielika atkal, un tā bija vesela.

63 Viņš sacīja: “Ej uz turieni un paņem šīs zīmes, un parādi tās cilvēku priekšā, un tas būs apstiprinājums. Pēc šīm zīmēm viņi sapratīs, ka Es tevi esmu sūtījis, lai atbrīvotu.” Ak, brāli! Dievs tā dara vienmēr. Dievs vienmēr iedod pārdabiskas zīmes. Saprotat?

64 Un tā, kad viņš tur aizgāja un saaicināja cilvēkus, un parādīja savas zīmes viņu priekšā, viss Israēls noticēja, pilnīgi visi. Un arī viņi devās uz to pili, lai iegūtu atbrīvošanu. Bet tad faraons nolēma, ka viņš nedos viņiem atbrīvošanu, un Dievs uzsūtīja faraonam tiesu. Un mēs zinām, kas notika Ēģiptē.

65 Dīvaini; kad viņi visi bija redzējuši, kā notiek visas tās zīmes, un bija pienākuši pie Sarkanās jūras, viņi saprata, ka tas pats Dievs, kas bija rādījis visas tās zīmes...šeit, pie Sarkanās jūras, viņi sāka šaubīties par Dievu tajā pašā galvenajā jautājumā – ka Viņš ir spējīgs uztaisīt glābšanas ceļu.

66 Un tā, lūk, kur mēs pieļaujam mūsu kļūdu. Kad mūs piemeklē kāda neliela slimība, kad mūs kaut kur ceļā piemeklē kāda neliela nelaime vai neliela problēma, mēs tad sākam atkrist. Kāds jaunatgrieztais, kāds par viņu pasmiesies, pateiks: “Bet tu taču esi riktīgs svētulis.”

67 “Nu, man nepatīk, ka mani saukā par svētuli.” Redzi, redzi, te nu tas ir, tu sāk šaubīties.

68 Tas ir īstais laiks stāvēt par to! Tas ir īstais laiks parādīt cieņu vēstnesim. Tas ir īstais laiks dot godu Dievam.

69 Un Mozus sacīja: “Es jau izdarīju desmit brīnumus jums acu priekšā un...Dievs iedeva jums desmit brīnumu, bet jūs vēl baidāties no jūras. Protams. Cik daudz vēl jums vajag, lai jūs noticētu?”

Viņš atkāpās atpakaļ un paņēma savu zizli, un turēja to jūras priekšā, un atnāca vētras un aizpūta to prom līdz otram krastam, un viņi pārgāja pāri. Un tikko kā viņi nokļuva tur, viņi uzreiz sāka sūdzēties, ka viņiem nav maizes. Saprotiet, tieši tas pats. Tad Dievs atsūtīja viņiem maizi no debesīm kā lietu. Pēc tam viņi žēlojās, ka viņiem nav ūdens, un vienkārši viena sūdzība pēc otras. Un es ievēroju...

70 Jūs teiksiet: “Nu, tie varbūt bija tie neatgrieztie.” Nu, varbūt arī tā. Tur kopā ar viņiem gāja dažādi cilvēki, tā tas ir.

71 Taču es jums gribu norādīt uz kaut ko citu. Ja Dievs bija sūtījis vēstnesi un apstiprinājis ar zīmēm, ka viņš bija tas Dieva sūtītais vēstnesis, tad viņiem ir jāklausa tas vēstnesis. Precīzi. Viņiem ir jāklausa tas vēstnesis un jāciena šis vēstnesis. Paskatieties uz Jozuu un Kālebu, viņi stāvēja cieši blakus viņam. Tieši tā. Lai kur arī bija Mozus, tur bija arī viņi. Bija Mozum taisnība vai nē – viņi vienalga stāvēja ar viņu, saprotiet, jo viņi zināja, kas tas bija Dieva vēstnesis.

72 Un mēs redzam, ka reiz pat praviete Mirjama un augstais priesteris Ārons izsmēja Mozus sievu, jo viņa bija etiopiete, un viņi domāja: “Vai tad mūsu grupā nebija pietiekami daudz sieviešu, ko apprecēt, tā vietā, lai dotos uz turieni un precētos ar to sievieti?” Tā nebija Mozus izvēle, tā bija Dieva izvēle Mozum. Un, kad viņi to izsmēja, tas tik ļoti sadusmoja Dievu, ka viņš satrieca pravieti Mirjamu ar spitālību, paša Mozus māsu. Kā tad ar to? Viņa bija praviete, bet ko viņa bija izdarījusi? Viņa uzjautrinājās un izrādīja necieņu pret Dieva vēstnesi, tā laika derības vēstnesi. Un viņa izrādīja necieņu. Un arī augstais priesteris Ārons, kurš bija paša Mozus lūpas, jā, viņš bija kopā ar viņu.

73 Un tad Ārons, kad viņš ieraudzīja, ka viņa māsa ir satriekta ar spitālību, viņš ienāca un pateica Mozum: “Vai tu ļausi, ka nomirst tava māsa?”

74 Un Mozus iegāja teltī un metās zemē Tā Kunga priekšā, un sāka raudāt un saukt uz Dievu pēc žēlastības pret savu māsu. Un Tā Kunga Gars nonāca un pateica: “Pasauc Āronu un Mirjamu nostāties šeit Manā priekšā.” Ak vai!

75 Dievs pieprasa cieņu! Dievs sūta Savu vēstījumu, ieklausieties tajā un godājiet to. Nav svarīgi, ka cilvēki to sauc par sektantu baru vai lai kā arī viņi to nesauktu; lai pasaule dara, ko viņi grib. Bet jūs izrādiat cieņu!

76 Un tā, tur stāvēja Mirjama. Dievs sacīja: “Pasauc Mirjamu un pasauc Mozu...” Tas ir: “Pasauc savu brāli Āronu un savu māsu, lai viņi nostājas Manā priekšā.”

77 Un, kad viņi atnāca Dieva priekšā, Dievs sacīja: “Vai tad jūs nebīstaties Dieva?” Pateica to augstajam priesterim un pravietei Mirjamai. Sacīja: “Ja jūsu vidū būs kāds cilvēks, kas ir garīgs vai pravietis, Es, Tas Kungs, viņam atklāšos. Es runāšu ar viņu vīzijās un atklāšos viņam sapņos un tā tālāk, ja viņš ir garīgs vai pravietis. Taču,” sacīja, “ar Manu kalpu Mozu Es runāju ar seju pret seju.” Sacīja: “Vai tad jūs nebīstaties Dieva?” Citiem vārdiem sakot: “Runādami par Mozu, jūs runājat par Mani. Ja jūs necienāt Mozu, jūs necienāt Mani.” Sacīja: “Vai tad Es neesmu pierādījis jūsu vidū, ka viņš ir Mans kalps? Bet jums pret viņu nav vispār nekādas cieņas.”

78 Kāda tā būtu pamācība šodienas cilvēkiem! Nekādas cieņas, nekādas godāšanas!

79 Lūk, Viņš sacīja: “Un, tā kā jūs to nedarījāt, tieši tāpēc jūs dabūjāt spitālību. Tieši tāpēc tas viss notika,” sacīja, “jo jums būtu bijis jāzina, ka viņš ir Mans kalps. Jūs to zināt, tāpēc, kad jūs runājat kaut ko pret viņu, jūs runājat pret Mani.”

80 Un tā, Mozus lūdzās, lai tiktu saglabāta viņas dzīvība, un Dievs saglabāja viņas dzīvību. Pēc tā viņa vairs pārāk ilgi nedzīvoja, viņa nomira. Taču viņa patiešām attīrījās no spitālības un septiņas dienas bija ārpus nomietnes, jūs zināt, savai...būdamā tur attīrīšanās dēļ, lai attīrītos no savas spitālības. Dievs viņu dziedināja.

81 Un tieši to Viņš mēģināja viņiem pateikt: “Jums ir jāciena tas, ko Es daru.”

82 Un, ja tāda bija Dieva attieksme tajā laikā, un Dievs nevar mainīties – Dievs grib, lai mēs cienām to, ko Viņš dara. Viņš to pieprasa. Sacīja: “Vai nu jūs to cienīsiet, vai arī notiks vēl kaut kas.”

83 Viens cilvēks reiz man pateica, viņš sacīja, ka es... Nabadzīgs vīrs, viņš slauka šeit uz tirgus, iztikšanai. Viņam bija pilnīgs spēku izsīkums, viņš bija ļoti sliktā stāvoklī. Viņš pēc ticības ir luterānis, un viņiem bija jābūt vakarēdienam. Viņš nebija spējīgs aiziet uz draudzi, tāpēc viņš paņēma taksi. Sacīja, ka aizbraukt uz turieni viņam maksāja astoņdesmit centus un astoņdesmit centus par braucienu atpakaļ. Viņa kaimiņš, ļoti liels bezdievis, redzēja, kā reiz no rīta viņš lūdza tēvreizi un smējās par viņu, izsmēja viņu. Viņš pateica šim kaimiņam, viņš pateica tam vīram, sacīja: “Uz kurieni tu šorīt brauci ar taksi?”

Sacīja: “Tur bija vakarēdiens. Es braucu uz draudzi.”

Viņš sacīja: “Kas ir vakarēdiens?”

Sacīja: “Kad mēs ēdam maizi un vīnu.”

84 Tas sacīja: “Man arī tāds bija šorīt pie galda ar baltmaizes gabalu un pinti viskija.” Redzat?

85 Es zinu par trim puisiem, kas reiz izsmēja vakarēdienu draudzē, es zinu par viņiem. Un viņi devās uz viesnīcas istabu un paņēma dažas sviestmaizes ar šķiņķi un viskija pudeli, un novadīja tur savu vakarēdienu, jokodamies par vakarēdienu, kurā viņi bija piedalījušies pentakostu draudzē. Mazāk nekā trīs mēnešus kopš tā laika visi trīs bija...viens no viņiem bija miris, bet divi atradās slimnīcā garīgi slimajiem.

86 Nedrīkst attiekties pret Dievu necienīgi! Jums ir jāciena Dievs. Ja jūs tam neticat, vienkārši klusējiet, turieties no tā pa gabalu. Vai nu dari to, vai arī nāc cieņpilni un cieni to. Nesmejieties par cilvēkiem, kas ir Garā. Nerunājiet par cilvēkiem, kas pielūdz Dieva Garā. Neaizskariet viņus.

87 Pirms dažiem gadiem es stāvēju tur uz ielas stūra, sludināju, būdams jauns sludinātājs. Un tur pienāca kāda sieviete, viņa bija katoļticīga, bet...es zināju, ka viņas vīrs bija katolis, bet viņa nebija nekas. Un viņa bija ļoti izskatīga, skaista sieviete, izskatījās labi, aptuveni divdesmit, divdesmit divus gadus veca. Es zināju viņu šeit pilsētā vēl kā meitenīti. Un viņa tur pienāca un nostājās, un viņa sacīja: “Es pat savai govij neļautu pieņemt to reliģiju, kas ir Viljamam Branhamam.”

88 Un nākamajā naktī, pirms es spēju tikt līdz viņai, es izdzirdēju, ka viņa slimnīcā nomira, un līdz pat šim laikam es nezinu, kas viņu nonāvēja. Viņa mira tur slimnīcā, un viņas vīrs atbrauca pēc manis. Viņš sacīja... Viņš bija katolis. Un viņš atnāca, viņš sacīja: “Ejam ātri un noskaiti lūgšanu par manu sievu, viņa sauca tevi visu vakaru, viņa mirst.”

89 Nu, es sacīju: “Es eju.” Un es iesēdos mašīnā un atstāju sanāksmi, un devos uz slimnīcu. Un es uzskrēju pa trepēm, es satiku medmāsu, un viņa sacīja: “Viņa jau ir mirusi.”

Un viņš sacīja: “Ejam, tik un tā noskaiti lūgšanu par viņu.”

Es sacīju: “Viņa ir mirusi.”

Sacīja: “Tik un tā noskaiti lūgšanu.”

“No tā nebūs nekāda labuma.”

Sacīja: “Nu, aizejam uz viņu paskatīties.”

90 Un es atnācu. Viņai bija tādi tumši rudi mati, man šķiet, ka tos sauc par kastaņbrūniem matiem. Ļoti skaista sieviete, uz sejas viņai bija daži vasaras raibumi, lielas, skaistas, brūnas acis. “Un tā sieviete,” sacīja medmāsa, “Billij, viņa mira tādā agonijā, ka viņa no visa spēka izkiedza

tavu vārdu un sacīja: 'Pasakiet viņam, lai viņš man piedod,' ka pat vasaras raibumi uz viņas sejas uzpūtās kā kārpas.' Un tās lielās acis bija šādi izspiedušās, viņas plakstiņi bija uz tām līdz pusei. Protams, jūs zināt, kas notiek ar mirstošiem cilvēkiem, viņu nieres un iekšas iziet, un viņa tur bija visa slapja. Un viņa nomira tādā agonijā, jo...nevis tāpēc, ka viņa necienīja mani, bet viņa parādīja necieņu Evaņģēlijam, kuru es sludināju, bet Dievs darīja brīnumus un zīmes.

91 Pirms kāda laika Ņūolbanī, kad es tur stāvēju un runāju ar vienu grēcinieku, vezdams viņu pie Kristus, liels vīrs ar tulznainām rokām tur autoservisā...tas vīrs bija mans draugs; viņa znotam piederēja serviss blakus ēkā. Es stāvēju tur un sludināju pusdienlaika pārtraukumā, ēdu sviestmaizi un runājos ar viņu par Dievu. Pa dienu es meklēju vietu, kur es varētu aiziet pusdienlaikā un mēģināt iegūt kādu dvēseli Kristum. Viņš sacīja: "Mister Branham," viņš sacīja... Es pats biju jauns sludinātājs. Viņš sacīja: "Mister Branham," sacīja, "manai mammai bija tāda reliģija, tāda patiesa reliģija." Un asaras ritēja pa viņa vaigiem.

Es sacīju: "Cik sen viņa aizgāja?"

Sacīja: "Pirms daudziem gadiem. Viņa vienmēr lūdzās par mani."

92 Es sacīju: "Tas Dievs, kurš dzirdēja viņas lūgšanas, tieši šobrīd cenšas atbildēt uz tām."

93 Bet tas vīrs tur ienāca, viņš sacīja: "Sveiks." Viņš bija dzēris. Sacīja: "Ei, Billij, paklausies." Sacīja: "Katru reizi, kad tu sagribēsi atnākt uz manu servisu," sacīja, "tu nāc, taču," sacīja, "nenes šurp to savu sektantu reliģiju."

94 Es pagriezos un paskatījos uz viņu, es sacīju: "Kur Kristus nav gaidīts, tur manis nebūs."

95 Un viņš pagriezās un sacīja: "Nu, beidz taču, puis!"

96 Bet savā sirdī es vienkārši izdzirdēju, kā kāda Balss saka: "Tu pļausi, ko esi sējis. Tev būtu labāk, ja tavā kaklā uzkārtu dzirnakmeni un noslīcinātu tevi jūras dzelmē." Un tajā pašā pēcpusdienā viņa paša znots pārbrauca viņam pāri ar piekrautu divtonnīgo kravas "Chevrolet" un iemīcīja viņu zemē.

97 Saprotiet, tev ir jāciena Dievs. Tev ir... Dievs pieprasa cieņu, Viņš to pieprasa.

98 Un tāpēc Mirjamai būtu bijis jābūt gudrākai. Tāpat arī Āronam būtu bijis jābūt gudrākam, lai tā nedarītu, jo Mozus bija Dieva Gara vadīts, lai darītu to, ko viņš grasījās darīt.

99 Pirms dažām dienām man uzrakstīja vēstuli kāds baptistu kalpotājs no šejienes. Ak, viņš mani tik ļoti sabāra! Viņš rakstīja: "Tu taču esi tāds sliņķis! Kalpošana, ko var pielīdzināt pravieša Ēlijas kalpošanai," viņš sacīja, "bet tad redzēt, kā tu sēdi mājās un neko nedari!"

100 Nu, Billijs tagad strādā kā sekretārs, viņš uzrakstīja viņam atpakaļ atbildi. Un viņš bija nodomājis: "Labi, es domāju, ka viņam atbildēšu es," viņš sacīja. Taču viņš nodomāja, ka pirms nosūtīšanas viņš iedos man to izlasīt. Bet tajā bija tik daudz diplomātijas. Viņš rakstīja: "Lūk, tas nav no mana tēta, tas ir no manis." Sacīja: "Tu sacīji, ka tēvam ir kalpošana, kas līdzinās tai, kas bija Ēlijam." Un sacīja: "Tu sacīji, ka viņš sēdēja kaut kur krastā ar makšķeri rokās vai augšā kalnos ar šauteni rokās." Sacīja: "Ko tad tu sacīsi par Ēliju, kad viņš trīs gadus sēdēja pie kāda strauta?" Sacīja: "Vai tad tu nezini, ka viņi ir Dieva Gara vadīti, lai darītu to, ko viņi dara?" Saprotiet, katrs grib darīt to, kā to grib viņš. Bet cilvēkam ir jābūt Dieva Gara vadītam, un jums tas ir jāciena. Tas arī viss.

101 Reiz šeit viena dārga dvēsele, šeit pilsētā, ieraudzīja vienu brāli, tas sacīja: "Bet kur ir Bils?"

Viņš sacīja: "Viņš ir kaut kur Kanādā."

Tas sacīja: "Droši vien aizbrauca medībās?"

Viņš sacīja: “Jā, viņš aizbrauca medībās.”

Sacīja: “Ak, tās visas ir muļķības!”

102 Labi, taču tas cilvēks nezināja, kas es biju Svētā Gara spēkā, ka man bija jābrauc saskaņā ar vīziju par TĀ SAKA TAS KUNGS. Ko jūs darīsiet Tiesas dienā? Kāda jēga man ir iet pie tā cilvēka gultas un lūgties par viņu? Pirmkārt, viņš man vispār netic. Un cilvēki, kad viņi atnāk un runā tādas lietas, it kā es nezinātu, ka viņi tam netic? Kaut arī viņi plīķē tev pa muguru un sauc tevi par brāli, tomēr tu zini, ka viņi tam netic. Saprotat? Viņi tam netic. Un tu vari... Tu viņiem neko nevari izdarīt. Viņi pasauks tevi: “Nāc, palūdz,” taču tas nenesīs nekāda labuma, jo, saprotiet, viņi to neciena. Tev tam ir jātic. Pavēro tos, kuri pa īstam tic, un pavēro, kas notiek. Saprotiet, jums tas ir jāciena.

103 Jezebele Ēlijas dienās; kā viņa necienīja Ēliju! Kā viņa... Ēlija patiesībā bija viņas gans. Protams. Ak, viņa to nepieņēma. Nē, protams! Viņa bija...viņa bija ateiste jeb bezdieve, jeb elku pielūdzēja. Viņai bija savi pagāniskie priesteri. Un tomēr Ēlija bija viņas gans, Dievs bija viņu tur sūtījis būt par ganu. Viņš bija gans, kaut arī... Ja viņš tai uzkliedza un izstāstīja viņai visus viņas grēkus, tomēr viņš bija viņas gans. Viņa vispār to nepieņēma, bet...un viņa necienīja viņu. Viņa viņu ienīda! Protams, ka ienīda. Un kas ar viņu notika? Dievs ļāva suņiem apēst viņu uz ielas. Tā tas ir. Kāpēc? Viņa necienīja to vēstījumu, kuru sludināja Ēlija.

104 Dievs pieprasa cieņu. Tev tai ir jābūt. Ja tu kaut ko saņemsi no Dieva, tu cienīsi Dievu. Un tev tas ir jādara no sirds, no savas sirds dziļumiem. Tev tas ir jādara.

105 Taču viņa necienīja Dievu, kad viņa necienīja Viņa pravieti. Lūk, viņa zināja, ka Ēlija bija pravietis. Viņiem Israēlā nebija neviena, kas spētu līdzināties Ēlijam. Protams, viņa vīzijas un viss pārējais bija pilnīgs Dieva priekšā. Un viņš... Taču viņš nosodīja viņus. Ak jā! Viņš gāja uz visādām konfesijām un visu ko tādu. Un viņš nosodīja visu, kas bija grēks, no mazākā līdz lielākajam, ķēniņu un visus, viņš nevienu no viņiem netaupīja. Taču viņi noteikti zināja, ka viņš ir pravietis. Viņi vienkārši nevarēja to nezināt. Tieši tā.

106 Pat Ahabs mēģināja viņu apvainot par sausumu. Un viņš patiešām lūdzās, lai Dievs sūta sausumu. Jā, viņš to darīja. Un viņš sacīja: “Man ir spēks, un es aizvēršu debesis; nebūs lietus un pat pilīte nenokritīs, līdz es to nepaprasīšu.”

107 Vai varat iedomāties to Jezebeli ar izkrāsoto seju, kura dauza ar kājām grīdu: “Tas vecais liekulis! Tas vecais liekulis liek ciest visiem šiem mazajiem bērniņiem,” un visu ko tādu. Ēlija centās atvest viņus atpakaļ pie Dieva, centās atvest ļaudis atpakaļ pie Dieva. Saprotat? Bet izskatījās, ka... Viņa varēja pateikt cilvēkiem: “Vai jūs gribat man pateikt, ka jūs ticat tādām cilvēkam, kurš šādi apturēja zemkopību, ka nav nekāda lietus, ne rasas? Un tā visa viņa liekulība un buršanās,” lai kā arī viņa to sauca. “Viņš taču ir visīstākais burvis vai zilnieks, vai kas nu tur vēl. Viņš ir aizvēris debesis un lietus nelīs, likdams ciest visiem šiem cilvēkiem. Un jūs vēl sakāt, ka tā ir Dieva griba?”

108 Tā bija Dieva griba! Nav svarīgi kas, saprotiet, jums ir jāskatās uz to, ko... Jums ir jāciena Dievs, neskatoties uz to, ko Viņš dara. Viņš zina, ko Viņš dara. Tas izskatījās slikti: bērni cieš, cilvēki cieš, lopi mirst, aitas mirst, nekur nav ūdens, naktis ir karstas un tveicīgas, saule pa dienu debesīs mirdzēja kā varš, un tas turpinājās trīs gadus un sešus mēnešus. Bet Ēlija, sēdēdams uz kalna, sacīja: “Pat rasas nebūs, kamēr es to nepaprasīšu.” Tā tas ir. Ak, kā viņi ienīda viņu!

109 Un kad viņš, Ahabs, viņu atrada, viņš sacīja: “Tu esi tas, kas Israēlu ieved nelaimē, vai ne?”

110 Vecais Ēlija ieskatījās viņam sejā, sacīja: “Nē, nevis es, bet tieši tu nes nelaimi Israēlam.” Tā tas ir. Saprotiet, pat Ahabs viņu necienīja. Un jūs zināt, ko Ēlija pateica Ahabam, sacīja: “Par to, ka tu esi izlējis Nabota nevainīgās asinis, suņi uz ielas laizīs arī tavas asinis.” Un tā tas notika! Jo viņi necienīja Dieva vēstnesi. Pilnīgi pareizi. Viņi necienīja.

Lūk, Mirjama to necienīja, Ārons to necienīja.

111 Nav nozīmes, kas tu esi, kristietis vai ne kristietis, tev tik un tā ir jāizrāda Dievam cieņa un jāciens tas, ko Viņš dara, vai arī tu cietīsi no sekām. Vai nu tas ir jāpieņem, vai arī jāiet tiesā, viens no diviem, ko nu tu gribēsi.

112 Es varētu stundām ilgi liecināt par to, ko es esmu redzējis savas dzīves laikā, ko es esmu redzējis citās valstīs un citu tautu vidū, un tā tālāk, par visu, kas ir noticis. Taču, lai to izlaistu, vienkārši tā, lai jūs saprastu to domu, kuru es cenšos jums pateikt; jums tas ir jāciens. Es esmu redzējis jaunus cilvēkus, kuri sēdēja sanāksmē un ķiķināja, un smējās sanāksmē, un mazāk nekā divdesmit četrās stundās tika notriekti uz ielas. Es esmu redzējis jaunus cilvēkus, kuri sēdēja sanāksmē, bet es atgriezos pēc gada, varbūt pēc sešiem mēnešiem, kad biju bijis tur, es atbraucu uz to pašu vietu, un gandrīz visi viņi ir prom vai ir nogalināti, satriekti kaut kur ar slimībām un visu ko tādu. Tā tas ir. Tev tas ir jāciens.

113 Es atceros kādu jaunu meiteni vienvakar Tenesī, kad es nācu ārā pa durvīm, biju sludinājis lielā baptistu draudzē, nācu ārā pa durvīm. Un tovakar es sajutu vadību aicināt viņu nākt pie Kristus. Nu, viņa sāka smieties man sejā, kad es aicināju viņu nākt pie Kristus. Izrādījās, ka viņa ir viena no diakona meitām. Un tovakar viņa stāvēja pie durvīm, viņa mani gaidīja. Un kad es iznācu, viņa sacīja: “Es tev uzreiz gribu kaut ko pateikt – vairs nekad nenostādi mani tādā neērtā stāvoklī.”

Es sacīju: “Dievs tevi aicināja.”

114 Viņa sacīja: “Blēņas! Es esmu jauna,” sacīja, “man tam ir vēl daudz laika.” Sacīja: “Manam tēvam pietiks reliģijas priekš visiem mūsu namā.”

115 Es sacīju: “Taču priekš tevis nepietiks, māsa, katram ir vajadzīga viņa paša reliģija.”

116 Viņa sacīja: “Ja es sagribēšu, lai kāds man to pastāsta, es atradīšu kādu, kas būs pie veselā saprāta, nevis tādu kā tu.”

117 Es sacīju: “Nu, saki, ko vien tu vēlies. Mani tas neuztrauc, taču reiz tu to nožēlosi.”

118 Drīz pēc tam es braucu cauri tai pašai pilsētai. Un tur nu viņa gāja pa ielu, viņas apakšsvārki nokarājās, slāja ar cigareti rokās un piedāvāja man malku viskija. Tā pati lieta! Un šeit ir viņas liecība, viņa sacīja: “Vai atceries to vakaru, kad tu mani aicināji?” Sacīja: “Tā bija taisnība.” Viņa sacīja: “Dieva Gars man tovakar liecināja, cenzdamies mani atvest.” Un sacīja: “Kopš tā laika es redzu, kā manas mammas dvēsele cepas ellē kā pankūka, bet es par to smejos.” Lūk, kas notika, saprotiet.

119 Tev ir jāciens Dievs. Tas arī viss. Tev tā ir jādara, brāli. Tas arī viss. Jezebele to necienīja.

120 Un atcerieties, vienā citā reizē tur bija daži nepieklājīgi bērni, viņi bija audzināti tādā namā.

121 Ēliju, kad viņa laiks bija beidzies, protams, cilvēki viņu ienīda, jo viņš bija piesaucis badu tai zemei. Tur bija daži cilvēki, kas bija iemācījuši savus bērnus, ka: “Ēlija ir *tāds* cilvēks,” kad viņš jau bija pārņemts un paņemts debesīs. “Viņš kaut kur tika nogalināts, un viņi vienkārši viņu apbedīja un noslēpa.” Viņi tam neticēja.

122 Lūk, viņa vietu bija ieņēmis Elīsa, tagad viņš bija tā laika vēstnesis, kad Ēlija jau bija paņemts augšā. Un tā, viņš gāja cauri kādai pilsētai, un izskrēja bērni, mazie tās pilsētas bērniņi, izsmiedami viņu, sacīdami: “Saki mums, vecais plikpauri, kāpēc tu neuzgāji augšā kā Ēlija?” Redziet, viņi neticēja, ka Ēlija bija paņemts augšā. Te nu tas ir. Tā nebija cilvēka necienīšana, tā bija viņa vēstījuma necienīšana. Viņš bija Elīsas...Ēlijas sekotājs. Viņam bija svaidījums, uz viņa bija Ēlijas gars. Viņš gāja uz turieni un darīja tos pašus darbus, kurus darīja Ēlija. Aleluja!

123 Jēzus sacīja: “Kas Man tic, tos darbus, ko Es daru, arī viņš darīs.” Jā. “Šīs zīmes ies līdz ticīgajiem.”

124 Viņi to necienīja. Un viņi necienīja Ēliju, jo viņš ticēja Elīsam, jo uz viņa bija Gars. Un viņš pagriezās un iesita Jordānai ar savu mēteli; Jordāna atvērās, viņš pārgāja un darīja tādus pašu brīnumus, kurus darīja Ēlija. Un pat visi sludinātāji tur praviešu skolā sacīja: “Ēlijas gars ir uz Elīsas,” runas izplatījās pa visu valsti.

125 Bet cilvēki, esmu pārliecināts, savā starpā smējās, sacīja: “Ei, ei, paskat tik!” Viņi sacīja: “Tas sektantu un fanātiķu bars, viņi saka: 'Tas cilvēks devās debesīs nenomirstot, nolaidās zirgi.' Mēs nevienu neredzējām.” Protams, ka viņi neredzēja. Protams, ka nē, viņi neredzēja. “Mēs neredzējām nekādus zirgus. Mēs nekur nedzirdējām nekādus ratus. Blēņas! Tas večuks nomira, un viņi to apglabāja, bet tagad mēģina uztaisīt no tā lielu troksni.”

Tieši to viņi sacītu šodien, tieši to!

126 Kā viņi sacīja par Jēzu, sacīja: “Nu, viņi atnāca naktī un nozaga Viņa ķermeni.” Viņi pat kareivjiem samaksāja, lai tie liecinātu par to. Taču Viņš augšāmcēlās no miroņiem!

127 Un Ēlija tika paņemts augšā uguns rātos ar uguns zirgiem.

128 Un kad tas jaunais pravietis gāja tur, gāja cauri tai pilsētai... Un viņš bija zaudējis savus matus, būdams vēl jauns cilvēks. Viņš tur gāja, bet tie bērniņi skrēja viņam aiz muguras, sacīdami: “Ei, kāpēc tu neuzgāji augšā kopā ar Ēliju?” Sacīja: “Tu, vecais plikpauri!” Saprotat? Viņi izrādīja necieņu. Un ko izdarīja Ēlija? Viņš pagriezās, būdams Gara spēkā, un tos bērniņus nolādēja. Kas notika? No meža iznāca divas lācenes un nogalināja četrdesmit divus bērniņus. Tā tas ir. Necieņa, necienīšana. Tā nedrīkst darīt. Tev ir jācieņa Dievs.

129 Ja tagad kādam no bērniem būtu pateikts... Lūk, ja viņu tēvs vai māte būtu pateikuši: “Tagad paklausieties, bērniņi, cilvēki runā, ka Ēlija tika paņemts augšā. Nu, mēs neko par to nezinām, bet tik un tā...es nezinu, vai tas tā ir vai nē, bet es jums saku, ka ir labāk vienkārši neko par to neteikt. Vienkārši dariet tā. Kad viņš ies garām... Mēs dzirdējām, ka šodien viņš ies cauri pilsētai, tur uz ielas būs sanāksme. Ja viņš ies garām, ja jūs, bērniņi, satiksiet viņu šodien pa ceļam uz skolu, vienkārši pasakiet: 'Sveicināti, cienītais! Sveicināti, ser! Vai kaut kā tā. Parunājiet ar viņu.’”

130 Taču tā vietā, bez šaubām, mājās viņiem bija teikts... Ak, viņi dzirdēja, kā tētis un mamma sēdēdami pie galda kopā smējās, sacīdami: “Kas tik nenotiek! Runā, ka tas vecais sektants tika paņemts augšā. Vai tu kādreiz kaut kam tādām esi ticējis? Un runā, ka tas plikpaurainais puisis, tik plikpaurains kā šis ķirbis, viņam vēl nav pat trīsdesmit pieci gadi, ka viņš ies te garām, viņiem tur uz ielas būs sanāksme; grib, lai mēs noticam tādām blēņām. Viņš taču ir visīstākais...vienkārši izsmiekls. Tas arī viss. Jo viņš taču neiet uz mūsu draudzēm, saproti. Tieši tāds pats, kāds bija Ēlija, viņš uz mūsu draudzēm neies. Mēs, viņš... Droši vien viņam ir kaut kāda burvestība, šamanisms, mānīšanās, tāpat kā Ēlijam.” Viņi neticēja viņam. Lūk, tie mazie bērniņi iemācījās to mājās.

131 Ja viņiem būtu iemācīta godbijība un cieņa, tad viņi iznāktu tur Dieva pravieša priekšā un paprasītu, lai viņš palūdz par viņiem.

132 Taču viņi bija iemācīti ķiķināt un izsmiet, un uzjautrināties. Kaut kas līdzīgs mūsdienu bērniem, ļoti daudzi no viņiem šodien uzjautrinātos par ielas sanākumi, viņi uzjautrinātos par Evaņģēlija sludināšanu.

133 Un tā, Ēlija nolādēja viņus Tā Kunga Vārdā. Tas nebija bērnu dēļ, bet necienošo vecāku dēļ, kuri tā bija izaudzinājuši savus bērnus, necienīt Dievu. Iznāca divas lācenes un nogalināja četrdesmit divus bērniņus. Lūk, tā ir necieņa. Dievs pieprasa cieņu! Kad viņi nebija cienījuši Viņa pravieti, viņi nebija cienījuši Viņu; nav svarīgi, cik ļoti viņi tam neticēja – viņiem vajadzēja turēt mēli aiz zobiem, turēties no tā maliņā. Taču nē, viņiem sagribējās viņu izprovocēt. Viņiem sagribējās pateikt to, ko viņiem nebūtu bijis jāsaka. Un kas ar viņiem notika?

134 Paņemsim vēl dažus cilvēkus, kuri to cienīja. Paņemsim to sievieti sunamieti un to pašu

pravieti Ēliju. Viņa patiesībā nebija izraēliete. Viņa bija no Sunemas, taču viņa ticēja Dievam. Un viņa bija redzējusi, kā tas vīrs gāja cauri pilsētai, dzirdējusi, kā viņš runāja, bija redzējusi zīmes, kuras viņš darīja.

135 Vēsturē ir teikts (es nezinu, vai ir taisnība vai nē), ka reiz mežonīgu suņu bars centās noķert mazu meitenīti. (Lūk, tas nav no Rakstiem, tas ir tikai kāds stāsts, ko es lasīju.) Un tur bija teikts, ka tā sieviete sunamiete stāvēja uz stūra un viņa ieraudzīja, ka tie suņi grasās nonāvēt to mazo meitenīti. Un tas svētais vīrs gāja cauri pilsētai, un viņš pacēla savu nūju pretim Dievam un iesaucās pēc žēlastības tam bērniņam, un suņi pagriezās un aizgāja no viņiem prom. Es nezinu, vai tas tā bija vai nē, taču tas izklausās ticami.

136 Jebkurā gadījumā tā sieviete pateica, ka Bībele...ka viņa “ir sapratusi, ka tas ir svēts cilvēks”. Viņa bija sapratusi, ka kaut kas bija noticis. Viņa redzēja, kas viņš bija un “saprata, ka viņš bija svēts cilvēks no Dieva”. Un tā vietā, lai viņu necienītu, kā to darīja Jezebele, viņa viņu cienīja. Viņa pateica savam vīram: “Mums ir iespēja to izdarīt. Es tevi lūdzu, uzcelsim viņam kaut kur šeit mājīņu. Dāvāsim viņam vietu, jo viņš ir noguris. Es viņu vēroju. Viņš kļūst vecs, un es ievēroju, ka viņa sirmie mati nokarājas uz viņa bārdas. Viņš ir vecs, viņa kārnās rokas, kad viņš iet garām...ļenganas rokas. Un tur nu viņš iet, nesdams uz sāna nelielu eļļas krūku, ietinies aitas ādas gabalā, tai karstajā saulē, viņa ķermenis izskatās apdedzis un sarkans. Es tevi lūdzu, uztaisīsim viņam šeit vietīņu, kur piestāt. Paņemsim kādu darbu vadītāju un aiziesim, noskatīsim viņam kādu vietīņu, un uzcelsim to tur, jo es esmu sapratusi, ka viņa gars...pēc viņa gara, ka viņš ir svēts cilvēks. Viņš ir Dieva vīrs.” Ak vai, kāda atšķirība!

137 Un tā, viņas vīrs piekrita, viņa...viņš droši vien sacīja: “Dārgā, arī es esmu ievērojis to cilvēku. Es esmu viņu dzirdējis, es esmu viņu vērojis, esmu redzējis viņa darbus. Es zinu, ka viņš ir svēts Dieva vīrs. Tāpēc mēs to izdarīsim.” Un tā, viņi pasauca darbu vadītāju un uzcēla viņam jauku vietīņu, un ielika tur viņam nelielu gultu atpūtai, lai viņš varētu apgulties un atpūsties. Iekārtoja viņam to vietu, lai varētu nomazgāt kājas, atnesa ūdeni un visu ko tādu, un iekārtoja to.

138 Un, kad tas pravietis atnāca, protams, viņa dvēsele bija svētīta, redzot, ka kaut kas bija izdarīts viņa labā. Viņš sacīja Gehazim: “Aizej, pasauc viņu un paprasi, ko es varu viņas labā izdarīt, varbūt es varu parunāt ar ķēniņu, ar virspavēlnieku?” Viņš...

139 Viņa sacīja: “Es dzīvoju savas tautas vidū, un man nav nekādas vajadzības.”

140 Taču Gehazis pateica: “Viņai nav bērnu, un viņas vīrs ir jau diezgan gados, viņš ir vecs. Viņiem nav bērnu.”

141 Es varu iedomāties, kā Ēlija gul tur tajā gultā, kuru viņa uztaisīja, tik ļoti viņu svētīdama; viņa kājas ir nomazgātas, viņa bārda ir izmazgāta un viss kas tāds, tur gulēdams, nav nekādu šaubu, ka viņš ieraudzīja vīziju no Tā Kunga (jo viņi tās vienmēr redz). Tāpēc viņš sacīja: “Ej, pasauc viņu un pasaki viņai, lai nostājas šeit manā priekšā.” Ak vai! “Ej, pasauc viņu, jo viņa ir izrādījusi cieņu Dievam. Ej, pasaki viņai, lai atnāk šurp.”

142 Kad viņa nostājās durvīs, viņš pateica: “TĀ SAKA TAS KUNGS, aptuveni šajā laikā nākamgad tu dzemdēsi bērnu.” Un aptuveni tajā laikā nākamajā gadā viņai bija bērns.

143 Tad sātans, kad bērniņam palika aptuveni divpadsmit gadi, viendien viņa tēvs paņēma viņu līdz uz lauka, un sātans pateica: “Es tikšu vaļā no tā bērna,” tāpēc viņš uztaisīja viņam saules dūrienu. Un viņš nomira savas mātes rokās.

144 Vai tas viņai atņēma drosmi? It nemaz. Viņa pateica: “Apsēglo ēzeli un dodies uz priekšu, neapstājies. Dodies augšā uz Karmela kalnu, uz kalnu, jo viņš todien gāja pa šejieni.” Ak vai! Ak vai! Lūk, lūdzu! Tā tik ir cieņa! Tā tik ir cieņa!

145 Un viņas vīrs sacīja: “Tu ej pie Dieva vīra.” Sacīja: “Šodien nav ne jauns mēness, ne

sestdiena, viņš nebūs tur augšā savā...”

146 Viņa sacīja: “Viss būs labi, vienkārši apseglo ēzeli un ļauj man braukt.” Un tā viņi devās ceļā.

147 Un viņi devās augšup kalnā. Kad padzīvojušais Ēlija pavērās ārā no alas un...viņš iznāca no turienes un paskatījās, viņš sacīja: “Šķiet, ka nāk tā sieviete, sunamiete.” Sacīja: “Viņa droši vien ir bēdās.” Viņš sacīja: “Aizej, satiec viņu.” Un tad sacīja: “Viņa ir noskumusi savā sirdī, bet Dievs man neko par to nav pateicis.”

148 Redziet, Dievam nav jāstāsta tev viss, saprotiet, lūk, Viņš pat Saviem praviešiem visu nestāsta. Viņš vienkārši dara to, ko Viņš grib darīt; Viņš ir Dievs.

149 Tāpēc viņš... Lūk, Ēlija pateica: “Dievs...” Kā būtu, ja Ēlija būtu pateicis: “Kāpēc Tu nepateici man, kādēļ viņa nāk? Kāpēc Tu man neizstāstīji visu par to?” Viņš nekad neko nebūtu ieraudzījis. Taču Ēlija bija ar to mierā, lai kas tas nebūtu.

150 Bet kā būtu, ja viņa atnāktu un pateiktu, ja viņa pateiktu: “Tu teici, ka tu esi Dieva kalps? Tu esi liekulis! Manuprāt, tu esi visīstākais sektants!” Tad tas nebūtu noticis. Saprotat? Dievs reizēm mūs pārbauda, skatās, ko mēs darīsim.

151 Lūk, tā vietā viņa pieskrēja pie viņa kājām un godināja viņu gluži kā Dievu. Un viņa pateica, un viņa atklāja viņam, kāda bija tā nelaime. Un Ēlija sacīja: “Paņem manu zizli un ej, uzliec to uz bērna.”

152 Bet, kad viņš to pateica, tā sieviete sacīja: “Kā Tas Kungs Dievs ir dzīvs, un dvēsele tava nemirs,” ak vai, “tu esi Dieva kalps, un es tevi neatstāšu. Es stāvēšu šeit, kamēr Dievs atsūtīs vīziju.” Padzīvojušais Ēlija tur vēl nedaudz pastāvēja, apjoza savus gurnus, paņēma savu zizli, un tur nu viņš devās.

153 Viņš iegāja tai istabā, kur gulēja tas bērniņš, mirušais bērniņš. Viņš pastaigāja šurpu turpu pa istabu, lūk, šādi, vairākas reizes. Tās cieņpilnās sievietes dēļ, kura viņu cienīju, tā vīra dēļ, kurš viņu cienīja un ticēja, ka viņš ir Dieva vīrs, viņš staigāja šurpu turpu pa istabu, līdz Dievs atbildēja. Āmen. Tad viņš uzgūlās uz bērna, un tas septiņas reizes nošķaudījās, un pacēla viņu un atdeva viņu mātei. Izgāja ārā un devās atpakaļ uz alu. Jo viņa bija parādījusi cieņu Dieva vīram! Āmen. Dievs pieprasa cieņu.

154 Kā tad ar Martu? Viņa vienmēr domāja par to, kā pagatavot Jēzum labas pusdienas. Marija gribēja dzirdēt Dieva Vārdu, tāpēc viņa vienkārši sēdēja blakus un klausījās Viņā. Viņai nebija svarīgi, vai spilvendrānas ir nomainītas, vai aizkari ir putekļaini, vai viņiem ir kaut kas ēdams vai nē, viņa vienkārši gribēja dzirdēt to, ko gribēja pateikt Jēzus. Taču Marta vienmēr gribēja sagatavot Viņam labas pusdienas un pārliecināties, lai krēsls ir mīksts un lai tas stāvētu īstajā vietā, un lai viss būtu šādi iztīrīts. Un viņa gribēja Viņam...gribēja izdarīt kaut ko Jēzum tādā veidā, bet Marija gribēja izdarīt to tādā veidā. Taču reiz, kad iznāca Lācars... Daudzi cilvēki runā pret Martu, saka, ka viņai vajadzēja būt ieinteresētākai. Ak, nē, vienu brītiņu! Redziet, pienāca laiks arī Martai parādīt savējo. Un tad, kad Jēzus...kad nomira viņas brālis Lācars, viņi aizsūtīja pasaukt Viņu, lai Viņš atnāktu un palūgtu par viņu. Viņš neatnāca. Viņš ignorēja to aicinājumu, Viņš aizgāja vēl kaut kur. Viņa sūtīja atkal, bet Viņš joprojām ignorēja aicinājumu.

155 Taču, kad Viņš visbeidzot atnāca, šķita, ka nu viņa varētu pienākt pie Viņa un pateikt: “Kāpēc Tu neatnāci? Kāpēc Tu neatnāci, kad es Tevi saucu? Mans brālis tur gulēja slimis. Mēs atstājām mūsu draudzi, mēs atstājām mūsu organizāciju, mēs izdarījām visu, lai sekotu Tavam Vēstījumam, jo mēs noticējām, ka Tu esi Dieva Vīrs. Bet kā gan Dieva vīrs varēja... Un mēs šeit esam divas bārenes, trīs bāreņu bērni, trīs bāreņi, un mēs dzīvojām no tā, ka taisījām gobelēnus tam templim. Mēs bijām tur biedri, mūsu māte un tēvs bija tur biedri. Bet, tā kā Tu ar viltu mūs ievilināji tajā visā, lai mēs noticētu tam, ko Tu mēģini mācīt, sacīdams, ka Tu esi Dieva Dēls un Dieva sūtīts

Pravietis, un visu ko tādu, kā lai mēs ticam Tev, tādām cilvēkam, kas pat neuzklausa mani, kad es Tevi aicināju? Kad es biju nelaimē un Tu man biji vajadzīgs, Tu ignorēji manu ziņu un neatnāci. Un es atkal sūtīju, bet Tu vienalga to ignorēji. Kāpēc Tu tā darīji?" Ja viņa būtu izdarījuši šādi, tad šis stāsts šodien skanētu citādāk.

156 Ko viņa izdarīja? Viņa uzreiz aizskrēja uz turieni, kur atradās Viņš, nokrita pie Viņa kājām un sacīja: "Kungs, ja Tu būtu bijis šeit, mans brālis nebūtu nomiris." Ak vai, te nu tas ir! Ko viņa izdarīja? Viņa parādīja cieņu. Viņa bija Dieva Klātbūtnē un viņa parādīja Viņam cieņu. Viņa nosauca Viņu par savu Kungu. "Kungs, ja Tu būtu bijis šeit." (Nevis: "Es taču sūtīju pēc Tevis!" Tas viss bija aizmirsts.) "Tagad Tu esi šeit. Ja Tu būtu bijis šeit, mans brālis nebūtu nomiris."

Viņš sacīja: "Tavs brālis augšāmcelsies."

157 "Ak," sacīja viņa, "jā, Kungs, es zinu, ka viņš augšāmcelsies pēdējā dienā."

158 Un Viņš pateica, un viņa... Viņš sacīja: "Bet Es esmu Augšāmcelšanās un Dzīvība. Kas Man tic, kaut arī nomirs, viņš dzīvos. Ikviens, kas ir dzīvs un tic Man, nekad nemirs."

159 "Es ticu, Kungs, ka Tu esi Dieva Dēls, kuram bija jānāk pasaulē. Un pat tagad, Kungs," ak vai, "pat tagad!" (Nevis: "Kungs, Tev vajadzēja darīt *tā*, un Tev vajadzēja darīt *šitā!*") Bet: "Pat tagad, lai ko arī Tu paprasīsi Dievam, Dievs Tev to iedos." Tas ir tas.

160 Kā būtu, ja mēs šovakar varētu kādam pateikt: "Ak, mans brāli, es ticu, ka, lai ko arī tu paprasīsi Dievam, Dievs tev to iedos." Būtu tas pats rezultāts.

161 Taču nav nozīmes, cik ļoti Viņš bija...ja Viņš bija... Un mēs zinām, ka Viņš bija Dieva Dēls. Ja viņa nebūtu to cienījusi, tad tas nedarbotos. Tas nāca no viņas sirds. Viņa sacīja: "Pat tagad, Kungs, lai ko arī Tu paprasīsi Dievam, Dievs Tev to iedos." Tieši tā. Tieši tā. Viņa ticēja tam no visas sirds. Pat ja Viņš būtu aizbraucis medībās vai makšķerēt, viņai tas nebūtu svarīgi.

162 Nē, ja Ēlija būtu aizgājis medībās vai vēl kaut kur, tai sievietei sunamietei tas nebūtu svarīgi. Viņa vienalga būtu ticējusi, ka viņš ir Dieva vīrs. Protams. Nebija svarīgi, ko viņš darīja, viņai viņš vienalga bija Dieva vīrs, jo viņa bija redzējusi, ka Dievs darbojās viņa dzīvē.

163 Un Martai nebija svarīgi, kas bija noticis, Viņa bija redzējusi, ko Dievs darīja Viņam. Viņa sacīja: "Pat tagad, Kungs, lai ko arī Tu paprasīsi Dievam, Dievs Tev to iedos." Ak, te nu tas ir!

164 Viņš pateica: "Tavs brālis augšāmcelsies." Un tā, Viņš jautāja: "Kur jūs viņu apglabājat?" Un viņi devās uz kapu. Un Viņš izsauca Lācaru no kapa, kaut tas jau bija miris četras dienas. Kāpēc? Tāpēc ka Lācara māsa cienīja to, kas bija Viņš.

165 Ja tu nevari cienīt cilvēku, tad cieni kalpošanu, kura viņam ir Dievā. Pilnīgi pareizi, saprotiet, cieniet viņu. Ja atnāk kalpotājs, jūs draudzes gans, vienmēr viņu cieniet. Es esmu dzirdējis, kā sanāksmēs cilvēki runā par saviem ganiem, kā viņi par viņu runā, stāsta ar necieņu, izsmej viņu. Kā lai tas gans kaut ko jūsu labā kaut kad izdara? Viņš nevar. Jūs ne...jūs ne... Es nerunāju par šo draudzi, bet es runāju par draudzēm, kuras es esmu redzējis, ka, ja jūs... Jums ir jāmīl jūsu gans. Jums ir jāzina, ka viņš ir cilvēks, bet tomēr Dievs ir padarījis viņu par Savu ganu. Svētais Gars ir padarījis viņu par uzraugu, un jums ir jāciens viņš tādā veidā. Un nav svarīgi, ko ir izdarījis gans; ja jūs cienāt viņu savā sirdī kā Dieva kalpu, tad Dievs jūs par to cienīs.

166 "Tas, kurš...tas, kurš pieņem Mani, pieņem To, kurš Mani sūtījis," sacīja Jēzus. "Tas, kurš Mani nepieņem, nevar pieņemt Viņu." Redziet, viņi sacīja, ka Dievs ir viņu Tēvs, bet Viņš sacīja, ka: "Velns ir jūsu tēvs."

167 Un tā, jūs redzat, ka jums tas ir jāciens un tam jātic; jātic tam, kas ir Viņš; Marta tam ticēja.

168 Un šī nelielā doma, kurai es esmu pieskāries šajā rītā, ka tajā laikā, kad pienāca tā sieviete sirofeniķiete, paskatieties, cik rūgtu atteikumu viņa saņēma. Lūk, tur bija Viņš, ebrejs; viņa bija no

pagāniem, un viņa pieskrēja pie Viņa. Viņa nezināja, kā lai pie Viņa vērsas, taču viņai bija vajadzība, un viņa zināja, ka Viņš bija tas Dieva Dēls. Viņa tam ticēja. Viņa... Ja jau Dievs atbildēja uz Viņa lūgšanām par citiem, Viņš atbildēs uz lūgšanu par viņu. Un viņa zināja, ka tas, ko Viņš runāja, bija Dieva Vārds. Ja tas bija Dieva Vārds ebrejiem, tad tas bija arī pagāniem, lai ko arī Viņš neteiktu. Jēzus iedeva viņai pārbaudījumu. Viņa sacīja: “Kungs, esi žēlīgs!” Un tā, paskatieties. Nē, viņa sacīja: “Tu, Dāvida Dēls,” jo viņa bija dzirdējusi, kā ebreji saka: “Tu, Dāvida Dēls.” Lūk, viņai Viņš nebija Dāvida Dēls. Saprotat? Viņš sacīja... “Tu, Dāvida Dēls!” Tas bija veids, kādā pie Viņa vērsās ebreji, un viņa bija dzirdējusi to no visiem pārējiem. Viņa mēģināja pienākt tā, kā nāca viņi, jo viņa centās izrādīt cieņu. Viņa centās parādīt savu cieņu. Un viņa ne tik vien kā darīja to ārēji; Jēzus zinātu, ja tas būtu tā. Nē, Viņš būtu to zinājis. Tāpēc, kad viņa pienāca, viņa sacīja: “Tu, Dāvida Dēls, apžēlojies par manu meitu, jo viņu bieži moka ļaunais gars.”

169 Viņš pagriezās un paskatījās uz viņu, un sacīja: “Nav labi, ka Es atņemu maizi bērniņiem un metu to suņiem.” Ak! Kā jums tas? Tas tik ir! Ne tikai noraidīja viņas lūgumu, bet nosauca viņu par “suņi”. Tā tas ir. Bet suns ir viens no zemākajiem vārdiem visā Bībelē, jūs zināt. Un tā, Viņš pateica: “Nav labi, ka Es atņemu maizi bērniņiem un metu to suņiem.”

170 Viņa sacīja: “Tā ir taisnība, Kungs.” “Kungs”, tad viņa saprata. Viņai Viņš nebija nekāds Dāvida Dēls, bet Viņš bija Kungs. Sacīja: “Patiešām, Kungs. Tā tas ir, bet bērniņi ēd drupačas zem...tas ir, suņi ēd drupačas zem saimnieka galda.” Tas nostrādāja. Tas bija tas. Tā bija cieņa.

171 Jēzus pagriezās pret viņu, sacīja: “Liela ir tava ticība. Tagad ej mājās, tu atradīsi savu meitu tieši tādu, kā tu ticēji.” Tas bija tas. Kāpēc? Tas bija viņas pieejas dēļ.

172 Kā būtu, ja viņa būtu pagriezusies un sacītu... Viņš pagriezās un sacīja: “Nav labi, ka Es ņemu...” Citiem vārdiem: “Tas nav pareizi.”

173 Piemēram, kāda katoliete pienāktu pie manis un sacītu: “Ak, brāli Branham, es zinu, ka Dievs dzird tavas lūgšanas par šiem te cilvēkiem. Vai tu palūgsi par mani?”

174 Bet es pateiktu: “Lūk, tas nav pareizi, ka es tērētu šo te bērniņu laiku. Es esmu šeit, lai lūgtos par šiem pentakostiem, bet nevis par jūsu katoļu baru.” Saprotat? Ko viņa būtu pateikusi? Ak vai, es varu iedomātos, kā viņa aizjostu prom no šejienes. Saprotat?

175 Taču viņa pagriezās un viņa sacīja: “Tā ir taisnība, Kungs. Tā ir taisnība, Kungs. Taču mēs gribam...suņi labprāt ēd drupačas zem saimnieka galda.”

176 Redziet, tas Viņu uzreiz satvēra. Viņš pagriezās un sacīja: “Liela ir tava ticība.” Un vēl mēs redzam citu gadījumu... Saprotiet, tāda bija viņas pieeja, viņas cieņa. Kad viņa izrādīja cieņu Viņam, viņa izrādīja cieņu Dievam.

177 Vēl mēs redzam, ka reiz tur bija kāds romietis, un viņš bija ievērojams cilvēks, un viņš mīlēja ebrejus. Un viņam bija slims kalps. Viņš pats nejutās cienīgs aiziet un paprasīt Jēzum.

178 Redziet, tev vienmēr vajag justies daudz mazākam, nekā tu esi. Nekad neesi liels savās acīs. Saprotat? Lūk, un ja tu esi liels, tad lai to par tevi pasaka kāds cits. Saprotat?

179 Taču, lūk, kad tu, tā sieviete jeb...tas ir, tas vīrietis, viņš pateica, ka viņš bija romiešu virsnieks, un viņam bija slims kalps, tāpēc viņš aizsūtīja paprasīt, lai tas slimais kalps izveseļotos. Un Jēzus sacīja: “Es atnākšu viņu dziedināt.”

180 Lūk, kad Viņš bija ceļā, tas romietis ieraudzīja, ka Viņš nāk. Es iztēlojos, kā viņš pateica: “Ak vai, lūk, tur iet tas Svētais. Šurp nāk tas Svētais. Bet es taču esmu nenozīmīgs pagāns. Es esmu romiešu virsnieks, es esmu ģenerālis...tas ir, virsnieks. Es taču neesmu ebrejs, man nav tiesību, lai pie manis atnāktu tas svētais Cilvēks.” Vai redzat cieņu? Saprotat? “Man nav tiesību, lai tas svētais Dieva Kalps ienāktu manā namā.”

181 Ieraudzīja, ka Viņš pienāk pie durvīm, un viņš pasauca Viņu, sacīja: “Kungs, es neesmu cienīgs, lai Tu ienāktu zem mana jumta.” Varbūt viņam bija māja kā pils, tam virsniekam. Sacīja: “Es neesmu cienīgs, lai Tu ienāktu zem mana jumta. Un pats sevi es neuzskatīju par cienīgu pat atnākt pie Tevis, tāpēc es sūtīju dažus no Tavas svētītās tautas, no ebrejiem. Taču man šeit ir kalps, kurš ir ļoti slims.” Un viņš sacīja: “Es esmu cilvēks, kas stāvu zem valdības,” sacīja, “es saku šim kareivim: 'Ej,' un viņš iet. Es saku šim: 'Nāc,' un viņš nāk.”

182 Ko viņš tur pateica: “Es zinu, ka Tev ir visa vara. Tu vari pateikt šai slimībai: 'Ej prom,' un tā aizies. Un Tu vari pateikt šim: 'Atnāc,' un tas atnāks.” Saprotiet, viņš atpazīna. Un, tāpat kā viņam bija vara pār tiem kareivjiem, tāpat Jēzum bija vara pār visām slimībām un kaitēm. “Vienīgais, kas Tev ir jāizdara, Kungs, ir tikai jāpasaka Vārds!” Tieši tā! “Tikai pasaki Vārdu, un mans kalps dzīvos.”

Jēzus apstājās, pagriezās pret tiem ebrejiem, sacīja: “Tādu ticību Es Israēlā neesmu atradis.”

183 Viņš sacīja: “Ar tavu kalpu viss ir kārtībā.” Āmen. Kāpēc? Jo viņš izrādīja tam cieņu. Viņš izrādīja cieņu Jēzum Kristum, kas bija Debesu Dievs.

184 Un tā, man šķiet, ka jau kļūst vēls, es gribu pateikt tikai vēl šo vienu lietu. Visi šie gadījumi ar cieņas izrādīšanu un tā tālāk; taču šodien ir kaut kā citādāk. Dievs šodien kaut ko izdara, bet cilvēki par to smiesies. Es domāju, ka šodien mēs būtu bijuši citādāki, kad pirms četrdesmit gadiem pirmoreiz sāka nonākt Svētais Gars, bet ko izdarīja cilvēki? Apturēja tos sludinātājus, nosauca viņus par sektantiem. Iznāca uz... Pat paēdināt viņus pilsētās negribēja un visu ko tādu; un viņi plūca kukurūzu gar dzelzceļu, lai izdzīvotu. Ko viņi izdarīja? Draudze dabūja vēl četrdesmit gadus ar ciešanām, visu ko piedzīvotu, divus karus tik īsā laika posmā, saprotiet, tūkstošiem tika nogalināti tai laikā, kad viņa, droši vien, jau sen būtu varējusi aiziet Mājās.

185 Un tā, kas būtu noticis, kad Dievs sāka izliet uz draudzi Svēto Garu pēdējās dienās, kas būtu noticis pirms divdesmit pieciem gadiem, kad Viņš sāka sūtīt Savas zīmes un brīnumus, kas būtu noticis, ja visi tie cilvēki būtu to atbalstījuši? Ko viņi izdarīja? Viņi pateica: “Tas ir šamanisms, tā ir hipnoze, viņš ir domu telepāts, viņš ir *tāds, tāds* un *šitāds*.” Kā būtu, ja visas tautas būtu sanākušas kopā un pateikušas: “Lai svētīts ir Tā Kunga Vārds.” Kā būtu, ja metodisti, baptisti un prezbiterieši, un visi būtu sadevušies rokās un pateiktu: “Pateicība Dievam, tieši to mēs gaidījām. Svētais Gars ir izlējis. Šeit taču ir cilvēki, kas redz vīzijas, šeit mūsu vidū ir pravieši, šeit ir visas tās varenās dāvanas, runāšana mēlēs, šeit ir dievišķie dziedinātāji, šeit ir tas viss, kas ir izliets uz mums. Pateicība Dievam, ka tas atnāk caur to pazemīgo cilvēku grupu, kas saucas par pentakostiem. Atgriezīsimies visi atpakaļ pie Bībeles. Atgriezīsimies, brāļi, nojauksim mūsu organizācijas un visi būsim brāļi.” Ja tās visas lielās draudzes būtu sanākušas kopā, kas tad notiktu? Brāļi, šodien šai valstī pat nebūtu vajadzīgas nekādas slimnīcas. Tā tas ir. Nē, to cilvēku vidū darbotos tik stipri, varenī brīnumi un dāvanas, tur būtu tik liela cieņa, un draudze varbūt jau sen būtu aizgājusi Mājās un būtu sākusies Tūkstošgadu Valstība.

186 Taču nē, viņi to necienīja. Viņi nosauca viņus par sektantiem. Laikraksti to vien gaidīja, lai izteiktu visu nomelnošanu un netīrību, kādu vien varēja, un pielika tam visu to netīro žargonu, kādu vien varēja, un visu ko tādu, bet draudzes tikai zviedza un smējās par to, un uzjautrinājās par viņiem, un novērsās no viņiem, un mēģināja turēt viņus ārpus pilsētām, un visu ko tādu, ar necieņu. Lūk, es varētu daudz par to pastāstīt, taču kļūst vēls.

187 Atļaujiet man, lūdzu, tagad parunāt par Branhama dievnamu. Lūk, Dievs ir sācis izliet uz mums dāvanas. Mēs to redzam. Un tā, kas šodien ir Dieva dāvana? Tas ir Svētais Gars, tas ir Svētais Gars, kas ir mūsos. Mums tas ir jāciens. Mums ir jāciens Tas katrā cilvēkā, uz kura Viņš nonāk. Mums ir jāparāda...pret Dieva dievišķajām dāvanām. Kad Viņš sūta šīs dāvanas, nav nozīmes, cik tās ir reālas – tās nekad mums nepalīdzēs, ja mēs nenasniegsim to, ka mēs to cienīsim. Kāds var izteikt pravietojumu; ja tu netici tam pravietojumam, tas nenesīs tev nekādu labumu. Tev ir jāparāda godbijība, un tev tas ir jāciens. Tev ir jātic, ka tas nāk no Dieva.

188 Ticiet tik ilgi, līdz tiek pierādīts, ka tas ir nepareizi. Tad, kad tas ir pierādīts kā nepareizs, tad jums ir tiesības tam neticēt, tad vairs neturieties pie tā. Taču, kamēr tas tiek apstiprināts kā patiesība, ticiet tam.

189 Kā sacīja vecais Samuēls toreiz, kad viņiem sagribējās ķēniņu. Viņš sacīja: “Es gribu pajautāt jums vienu lietu. Vai es kādreiz esmu ņēmis jūsu naudu? Vai es kādreiz esmu prasījis jums līdzekļus dzīvošanai? Vai es kādreiz esmu jums teicis kaut ko Tā Kunga Vārdā, kas nepiepildītos?” Viņš sacīja: “Jums nav vajadzīgs nekāds ķēniņš, un no jūsu ķēniņa jums nebūs nekāda labuma.” Un viņš to viņiem pateica. Viņš uzdeva viņiem šo jautājumu, sacīja: “Vai es jums kādreiz esmu sacījis TĀ SAKA TAS KUNGS, kas nepiepildītos?”

190 Lūk, tad cilvēki parādīja necieņu pret Samuēlu. “Ak, mēs zinām, Samuēl. Tā tas ir, mēs nevaram pateikt, ka tu esi sacījis mums kaut ko nepareizu, taču mēs vienalga gribam izdarīt to *šādi*.” Saprotat? Jums tā nav jādara. Jums ir jādara tas pēc Dieva metodes.

191 Kad mēs saņemam Svēto Garu, tā nav rokas paspiešana draudzes ganam. Svētā Gara pieņemšana ir Kristus pieņemšana sevī, jo Viņš ir šī laika Dieva Vēstnesis. Svētais Gars ir Dieva Vēstnesis, un mums Viņš ir jāciena. Kad Viņš atnāk, nesaki: “Ha! Ha! Ha! Paskaties, kā tā sievietē tur kliež un raud, asaras līst pa vaigiem. Paskaties, re, uz to vīrieti, krata rokas un dreb, un bļauj. Vai zini, kas tas ir? Viņi tur uzkurina emocijas.” Tu zaimo Svēto Garu. Tev tas ir jāciena.

192 Atcerieties, pirms kāda laika es te biju Oregonā, apmēram pirms divpadsmit gadiem. Un tur atnāca divas meitenes katolietes, reportieres. Ne tas, ka viņas bija katolietes, it nemaz; jo ir tikpat daudz protestantu, par mani ir smējušies vairāk protestantu nekā katoļu. Un tā nu šīs meitenes ieradās, lai uzrakstītu ziņojumu. Un tā, tikko kā viņas tur ienāca, es uzreiz uztvēru to garu, tikko kā viņas tur ienāca, un es sacīju: “Nu, kādu kritiku jūs esat sagatavojušas?” Un tā meitene izvilka cigareti un gribēja to aizdedzināt, bet es sacīju: “Nedariet to, kamēr esat manā kabinetā. Vienkārši nolieciet to.”

193 Un tā, viņa tur nedaudz pasēdēja un paskatījās uz mani tā, it kā varētu man cauri izskriet, kaut kā tā, un viņa sāka runāt. Viņa sacīja: “Nu ko, es gribu uzdot jums dažus jautājumus.”

Es sacīju: “Saki.”

194 Viņa sacīja: “Kā tas sanāk, ka jūs esat šeit sasaistījušies ar to sektantu baru?” Sacīja: “Vai jūs esat viens no viņiem?”

Es sacīju: “Es esmu viens no viņiem.”

195 Un viņa sacīja: “Nu, vai jūs gribat man pateikt, ka tajā ir kaut kas dievbijīgs?”

Es sacīju: “Nu, tu, kā katoliete, tam nenoticēsi.”

Viņa sacīja: “Kā jūs zināt, ka es esmu katoliete?”

196 Es sacīju: “Es zinu, ka tu esi katoliete. Es pateikšu tev, kāds ir tavs vārds un kas tu tāda esi.” Tas izsita viņu no sliedēm.

197 Viņa sacīja: “Nu, vai jūs gribat man pateikt, ka tādi cilvēki, kā viņi saka, dzīvos šeit uz zemes un būs debesīs?” Viņa sacīja: “Es negribētu būt debesīs kopā ar tādiem cilvēkiem kā tie.”

198 Es sacīju: “Tev nevajag pārāk satraukties. Kamēr vien tu domā tādā veidā, tu jebkurā gadījumā tur nenokļūsi.” Es sacīju: “Tev vispār par to nav jāuztraucas.”

199 Es vienkārši stāvēju un skatījos viņai tieši sejā. Un pāris brāļi sēdēja tai ēkā. Un es sacīju: “Es neesmu aizkaitināts. Es vienkārši gribu, lai tu zini, kādā tu esi stāvoklī, saproti.” Un es sacīju: “Tu grasies uzrakstīt, gribi atnākt šurp un sameklēt kaut kādas blēņas, un tu nekad neuzrakstītu to, ko es tev pateikšu. Tu izdomāsi no tā savu stāstu. Ej un dari to, taču es gribu pateikt tev vienu lietu.

Raksti tik skandalozī, cik vien gribi,” es sacīju, “taču pirms savas nāves tavās ausīs skanēs mana balss. Ja tā nebūs, tad zini, ka es esmu viltus pravietis.” Es sacīju: “Tagad vienkārši raksti, ko vien gribi, tā ir tava darīšana. Es dodu tev brīvību iet un rakstīt, ko vien gribi. Taču, pirms tu nomirsi, tu savās ausīs dzirdēsi manu kliegšo balsi. Tas nenesīs tev nekāda labuma.” Es sacīju: “Tagad ej un raksti, ko vien gribi.”

200 Viņa tur nedaudz pastāvēja. Viņa pajautāja: “Nu, ko jūs domājat par to tur idiotisko baru, kuri vakar vakarā tā kliegza un tā uzvedās?”

Es sacīju: “Tie visi ir kristieši.”

“Kristieši?”

201 Es sacīju: “Protams, viņi ir kristieši.” Es sacīju: “Viņi ir ar Svēto Garu piepildīti kristieši.”

Un viņa sacīja: “Tas nav nekāds Svētais Gars.”

202 Es sacīju: “Ko tad tu sauc par Svēto Garu?” Lai redzētu, ko viņa par to sacītu. Es sacīju: “Es gribētu tev kaut ko pateikt.”

203 Viņa sacīja: “Nu, es negribētu biedroties ar tādu baru.”

204 Es sacīju: “Es nedomāju, ka tev draud tādas briesmas,” es sacīju, “ka tu šādi ar viņiem varētu biedroties.” Es sacīju: “Jo, ja tu būtu apvienojusies ar Dievu vai ar jebkuru no svētajiem, tu biedrotos šādā veidā.”

Viņa sacīja: “Ar Bībeles svētajiem?”

205 Es sacīju: “Jā.” Es sacīju: “Jūsu svētītā jaunava Marija, kā jūs viņu saucat, kura ir jūsu dieviete,” es sacīju, “pirms Dievs ļāva viņai nokļūt debesīs, viņai vajadzēja kāpt tur augšā Vasarsvētku dienā un saņemt Svēto Garu, un viņa šūpojās Dieva spēka iedarbībā kā piedzērusies.”

Viņa sacīja: “Tie ir meli.”

206 Es sacīju: “Brītiņu uzgaidi.” Es atvēru šo Grāmatu, un es sacīju: “Ieskaties šeit,” es atšķīru. Es sacīju: “Lūk, tas ir tieši šeit šajā Grāmatā.” Viņa aizgriezta prom savu galvu. Es sacīju: “Tev pat nepietiek drosmes izlasīt Dieva Vārdu.” Saprotat? Es sacīju: “Protams.” Redziet, necieņa. Es sacīju: “Lūk, ja tu esi beigusi, tad vari paņemt no galda savu cigarešu paciņu un iet.” Un es sacīju: “Es gribu, lai tu zinātu vienu lietu. Raksti, ko vien gribi, taču atceries šos pēdējos vārdus, kurus es saku. Kunga Jēzus Kristus Vārdā, tu atcerēsies to pirms nāves.” Viņa neko neuzrakstīja. Tā tas ir. Viņa vienkārši to atstāja kā ir.

207 Kas tas ir? Necieņa, grib uzjautrināties, kaut ko dara; viņi nesaprot, ko viņi dara. Tā tas ir.

208 Taču šeit dievnamā mēs gribam, lai jūs visi šeit zinātu šīs lietas. Kad Dievs sāk izliet uz cilvēkiem Svēto Garu, reizēm...es zinu, esmu redzējis cilvēkus, kuri rīkojas miesīgi, kad viņi bija zem Gara svaidījuma, esmu redzējis, kā viņi ieiet ar to galējībās, taču neko par to nesaki, cieni to, noliec savu galvu. Varbūt tu to nesaproti, varbūt arī es nesapratīšu, bet es vienalga gribu to cienīt. Lūk, mums ir jābūt cieņai pret Dievu. Un, kad Dievs izlej Svēto Garu, es vienkārši pateicos, saku: “Es pateicos Tev, debesu Tēvs. Tu kaut ko dari tai nabaga dārgajai dvēselei, kura grib aiziet uz Tavām Mājām, kā reiz aiziešu arī es.”

209 Un es esmu redzējis tādus cilvēkus...kā reiz šeit pateica viens brālis, kas ir kalpošanā, ka es esmu runājis par viņu. Un mēs aizgājām un dabūjām visas lentes, un aizsūtījām tās viņam. Tas bija brālis A.A. Alens. Un viņš pateica, ka es esmu smējies par viņu, runādams par asinīm, kas tek no rokām, un ka tas tiek saukts par sākotnējo Svētā Gara pierādījumu, un es domāju...no viņa rokām, un viņam uz pieres parādījās asinis un eļļa, un tā tālāk. Viņš pateica, ka es esmu par to smējies un pateicis viņam, ka tas ir no velna. Es uzrakstīju atbildi, es vienkārši uzrakstīju viņam vēstuli, es

sacīju: “Brāli Alen...” Viņš uzrakstīja rakstu, un jūs to lasījāt: “Dārgais brālis Branhams.” Saprotat? Un pēc tam izsūtīja pa visu valsti traktātus tā vietā, lai atbrauktu un parunātu par to ar mani, viņš izdarīja tādā veidā.

210 Taču, lūk, ko pateicu es, es pateicu: “Es paņēmsu visus sešus vakarus no Fīniksas un aizsūtīšu tev manas magnetafona lentes, un tev parādīšu,” un Leo un pārējie to izdarīja, aizsūtīja viņiem ierakstus. Es sacīju: “Tavs vārds tika nosaukts tikai vienreiz. Cilvēki bija nolikuši man zīmīti, tur bija teikts: “Brāli Branham, brālis Alens tikko kā bija pilsētā un pateica mums, ka sākotnējais Svētā Gara pierādījums bija asiņošana no rokām un asiņošana uz sejas, un eļļa, kas tek no tavām rokām, ka tas ir sākotnējais pierādījums.”

211 Es pateicu: “Es nepiekrītu brālim Alenam, ka tas ir sākotnējais Svētā Gara pierādījums, jo nekur Bībelē nav tādas vietas, kur viņiem asiņotu rokas un eļļa tecētu no viņu sejām un rokām kā pierādījums, ka viņiem ir Svētais Gars.” Es sacīju: “Svētais Gars bija Dieva spēks viņu dzīvēs. Un Jēzus sacīja: ‘Šīs zīmes ies līdz tiem, ticīgajiem,’ saprotiet, ‘Manā Vārdā viņi izdzīs ļaunos garus,’ un tā tālāk.” Taču es pateicu: “Taču vienu lietu es par brāli Alenu pateikšu: viņš ir liels Dieva vīrs. Un, ja es varētu sludināt tik labi kā brālis Alens, tad man nebūtu nekādu dziedināšanas dievkalpojumu, es vienkārši sludinātu Evaņģēliju.”

212 Turklāt, redziet, pēc tam, kad viņš jau bija nodrukājis to laikrakstu un visu ko tādu, ka es “to izdarīju”, vienkārši balstoties uz to, ko bija pateicis kāds cits. Taču, pat ja es nepiekrītu brālim viņa teorijā, es, protams, negribētu zāķāt brāli.

213 Un turklāt, stāvēdams tieši šeit Minesotā, tovarar Mineapolisā, Minesotā, un tas notika tajā lielajā katedrālē, templī, ar Gordonu Pītersonu. Un tas puisis, kurš uzrakstīja grāmatu pret A. A. Alenu un pateica par viņu visu, ko vien var pateikt, un pateica: “Viņam pat pietika nekaunības uzrakstīt to grāmatu “Kodīgie ļaunie gari” par to sievieti, kura rādīja rētas uz savām rokām, kur viņu bija sakodis velns un visu ko tādu.” Lūk, es, protams... (Es nezinu, vai tā var būt patiesība vai nē, jo velns ir gars, saprotiet; taču tā sieviete apgalvoja, liels un spalvains velns nāca un sakodīja viņai visas rokas un visu seju, un visu ko tādu.) Un viņš sacīja: “A. A. Alens uzrakstīja to grāmatu.” Un tas cilvēks, kurš uzrakstīja to grāmatu, par mani uzrakstīja jauku rakstu, un tur nu viņš tovarar sēdēja, turpat sanāksmē (kad brālis Pītersons un pārējie pienāca man pateikt, viņš tur sēdēja), viņš bija mani uzlielījis, bet brāli A. A. Alenu pazemojis.

Es nodomāju: “Nu ir laiks, lai es stāvētu par brāli Alenu.”

214 Un tā, es tur iznācu un es sacīju: “Es šodien lasīju šeit laikrakstā rakstu, ka tieši tas cilvēks, kurš ir pilsētā, ne...” Zinādams, ka viņš tur sēdēja. Es sacīju: “Viņš šeit izteica kritiku par brāli A. A. Alenu.” Es sacīju: “Kaut arī es augsti cienu to, ka tas cilvēks saka man komplimentus,” es sacīju, “ka es neesot atbraucis naudas dēļ un visu ko tādu, un esmu novadījis vistīrākās sanāksmes no viņiem visiem un tā tālāk, viņš pateica jaukas lietas.” Es sacīju: “Es to augsti vērtēju. Taču, ja tas cilvēks, kurš uzrakstīja šeit laikrakstā to rakstu, būtu rūpīgāk pārbaudījis savas piezīmes, nevis vienkārši pateicis, ka brālis A. A. Alens uzrakstīja grāmatu “Kodīgie ļaunie gari”. A. A. Alens to grāmatu neuzrakstīja. Es pazīstu cilvēku, kas to uzrakstīja.” Es sacīju: “Viņš to grāmatu vispār nav rakstījis. Un, ja tas cilvēks savu rakstīto pārbaudīja tik pavisam, tad es šaubos, ka arī pārējais, ko viņš pateica par brāli Alenu, ir patiesība.” Es iestājos par brāli Alenu. Un es sacīju: “Turklāt, ja brālis Alens kļūdījās, tad es labāk stāvēšu pie tās Tiesas sola, ieņemdams savu vietu kopā ar brāli Alenu tajā nepareizajā, kad viņš cenšas iemantot dvēseles Kristus, nekā kritizēšu to, ko cenšas darīt tas cilvēks.” Āmen. Tā tas ir. Tieši tā.

215 Lai kurš arī piesauktu Jēzus Kristus Vārdu, es esmu kopā ar viņu, vai nu viņš ir protestants vai katolis, lai kas viņš arī nebūtu. Varbūt es nepiekrītu viņam viņa teoloģijā, taču es gribu cienīt viņu kā Kristus kalpu un kā manu brāli. Saprotat? Un nav svarīgi, ko viņš dara, mums ir jāparāda cieņa Svētajam Garam. Pilnīgi pareizi. Tieši tā. Un, kad mēs sāksim tā darīt, tad Dievs sāks izliet Savas svētības mūsu vidū. Un mēs šeit esam pavisam neliela grupiņa, aptuveni piecdesmit vai

sešdesmit, vai varbūt septiņdesmit pieci cilvēki, kas sēž šeit šovakar; ja mēs vienkārši visi sasaistīsimies kopā un parādīsim Dievam un Svētajam Garam, un tam, ko viņš dara šajā laikā, pienācīgu cieņu, un cienīsim katru dāvanu un katru kalpošanu, kuru Viņš sūta mūsu vidū; Dievs vienkārši turpinās izliet pār mums Savu Garu un mēs izaugsim skaitliski un savairosimies. Vai tad jūs tam neticat? Protams. Mums ir jāizrāda Dievam cieņa.

216 Nolieksim uz brītiņu mūsu galvas lūgšanai. Pirms mēs sāksim lūgties, es gribētu zināt, vai šeit ir kāds, kurš gribētu pateikt: “Brāli Branham, es gribu, lai tu palūdz par mani, lai man būtu liela cieņa pret Dievu, lai es būtu spējīgs turēt mēli aiz zobiem, lai nerunātu pret Dieva lietām, lai kādas tās arī nebūtu, un lai Dievs ieliek manā sirdī cieņu pret katru Dieva dāvanu, kuru Viņš sūta draudzē.” Vienkārši paceliet savas rokas un pasakiet: “Palūdz par mani.” Lai Dievs jūs svētī. Gandrīz katra roka draudzē, un arī manējā ir pacelta.

217 Dievs, palīdzi man būt Tavam kalpam. Palīdzi man cienīt manus brāļus, palīdzi man cienīt manas māsas. Un katrs Dieva Gars, kas atnāk uz sanāksmi, vai nu tā būtu runāšana mēlēs, vai mēļu skaidrošana, vai nu tas būtu pravietojuums, vai arī tā būtu izšķiršanas dāvana, lai kas tas arī nebūtu, es saku: “Ak, Kungs Jēzu, sūti to! Sūti to, ak, Kungs! Es esmu Tev pateicīgs.”

218 Debesu Tēvs, mēs zinām, ka Tu esi varens un drausmīgs Dievs. Mēs zinām, ka Tavas dusmas ir briesmīgas, kad Tu parādi Savas dusmas, nu, tas ir briesmīgi: Dieva dusmas vienā sekundē var iznīcināt pasauli. Taču, kad tu skaties lejup caur Kunga Jēzus Asinīm, tad Tavas dusmas ir novērstas. Ak, apslēp mani tajā Gadsimtu Klintī! Kungs Dievs, glabā manu dvēseli apsegtu ar Kunga Jēzus Asinīm. Ne tikai manu, Kungs, bet arī tiem, kuri šovakar atrodas šeit. Mēs mīlam Tevi, Kungs. Un katra dāvana, kuru Tu mums esi devis, kaut arī viņi var saukāt mūs, kā vien vēlas, Kungs, tas vienalga nebūs...es negribu ar to neko kopēju, mēs vienalga Tevi cienām, to vareno, vareno Svēto Garu. Mēs mīlam Tevi, Tēvs.

219 Mēs pateicamies Tev par dziedināšanas dāvanu mūsu vidū. Mēs pateicamies Tev par pravietošanas dāvanu mūsu vidū. Mēs pateicamies Tev par mēļu dāvanu un skaidrošanas dāvanu. Un, ak, Dievs, mēs lūdzam, lai Tu turpini sūtīt dāvanas mūsu vidū, varenā Svētā Gara dāvanas. Vairāk par visu, Kungs, mūsu sirdīs ir tik liela pateicība par šo visaptverošo Dāvanu, par Jēzu Kristu. Mēs pateicamies Tev par Viņa žēlastību un par Viņa žēlsirdību, kas visas šīs mazākās lietas padarīja mums pieejamas caur Savām ciešanām un asiņošanu par mums Golgātā. Viņš apgaismo parastus cilvēkus, kuri ar prieku Viņā klausās.

220 Un, Kungs, mēs esam tik priecīgi, ka Tu nāc pie parastiem cilvēkiem. Bībelē, Lūkas Evaņģēlijā mēs lasām, ka: “Parastie cilvēki klausījās Viņu ar prieku.” Šodien viņi saka: “Ak, tas ir tikai parasts bars!” Taču, Kungs, tas ir tas bars, kas sadzirdēja Tevi, kad Tu biji šeit miesā. Parastie cilvēki klausījās Tevi ar prieku. Augstprātīgie, bagātie un daudzi no tiem nevēlējās Tevī klausīties. Tā laika ķēniņi, valdnieki, priesteri negribēja Tevī klausīties. Taču parastie cilvēki Tevi pieņēma ar prieku.

221 Un, Tēvs, šovakar mēs esam parasti cilvēki, un mēs ar prieku pieņemam Tevi. Mēs priecājamies tāpat, kā priecājās viņi, kad viņi atgriezās priecādamies un domādami, ka tas bija brīnišķīgi, un viņi bija laimīgi, ka viņi varēja nest Viņa Vārda apkaunojumu, kad cilvēki viņus kaunināja un visvisādi saukāja. Un viņi bija tik laimīgi, jo viņiem tas bija gods – ciest par Jēzus Kristus Vārdu. Tēvs Dievs, mēs pievienojamies tiem tā laika mācekļiem un sakām: “Mēs esam laimīgi.”

222 Es stāvu šajā vakarā kā svētais Pāvils senajos laikos, kad viņš stāvēja Agripas priekšā, un viņš sacīja: “Es pielūdzu mūsu tēvu Dievu tādā veidā, kas tiek saukts par ķecerību, par neprātu.”

223 Un tad Agripa pateica: “Pāvil, pārāk liela mācīšanās ir padarījusi tevi traku.”

Viņš sacīja: “Es neesmu traks, ak, Agripa.”

224 Un tad visbeidzot tas nonāca līdz tam, ka viņš pateica: “Tu mani gandrīz pārliecini kļūt par kristieti.”

225 Viņš sacīja: “Es gribētu, lai tu būtu tāds kā es, tikai bez šīm važām un jūga.”

226 Ak, Dievs, kāda Pāvilam bija mīlestība, viņš pateica, ka viņš gribētu kļūt nolādēts savu ļaužu glābšanas dēļ. Ak, Tēvs Dievs, dāvā mums tādu mīlestību vienam pret otru. Dāvā mums to nemirstošo mīlestību, šo laipnību, šo cieņu vienam pret otru, lai mēs būtu pietiekami kristīgi, lai mēs skatītos augstāk viens par otra kļūdām, skatītos augstāk. Jo Dievs cilvēku ir svētījis. Un viņš var izdarīt kļūdu. Ak, Tēvs, ļauj mums neskatīties uz to kļūdu, zinot, ka tas ir dārgs brālis, ka, iespējams, sātans viņu kaut kur ievilināja. Bet, ja viņš tā izdarīja, mēs lūdzam, Kungs, lai Tu palīdzi viņam vai viņai tikt no turienes ārā, lai mūsu sirdīs būtu mīlestība iet pēc tās pazudušās aitas un atvest to atpakaļ ganāmpulkā. Dāvā to, Kungs. Piedod mums mūsu pārkāpumus, kā arī mēs piedodam tiem, kas izdara pārkāpumu pret mums. Dāvā to, Kungs. Neieved mūs kārdināšanā, bet atbrīvo mūs no ļauna. Jo Tev pieder valstība un spēks, un gods mūžīgi mūžos. Āmen.

[Kāds brālis izsaka pravietošanu–Tulk.]

227 Āmen. Āmen. Āmen. Pateicos Tev, Kungs! Pateicos Tev, Tēvs! Slavēju Tevi, ak, Svētais! Cik Tu esi godpilns, Tēvs! Kā mēs pateicamies Tev, Kungs! Kāds tas ir mierinājums just Svētā Gara Klātbūtni un dzirdēt, kā Viņš mums runā caur cilvēka lūpām, apstiprinādams, ka Viņš joprojām ir Dievs un ir mūsu vidū. Mēs pateicamies par to Tev, Tēvs. Turpini ar mums, Kungs. Esi pacietīgs ar mums, lai mēs varētu būt Tavi ļaudis. Mēs prasām to caur Jēzu Kristu. Āmen.

228 Vai tad būt kristietim nav brīnišķīgi? Vai tad nav brīnišķīgi zināt Dievu un zināt Viņa Klātbūtni? Tikai padomājiet par šodien, kā Viņš to izdarīja pat otro reizi. Šodien Viņš pateica šeit tai mātai, ienāca tajā gaismā, Viņš to izdarīja, un runāja viņiem, jo viņi bija noticējuši vēstījumam. Viņš ir godpilns, vai tad nē? Vai tad jūs Viņu nemīlat? Cik daudzi mīl Viņu ar visu savu sirdi, ar visu savu dvēseli? Viņš ir brīnišķīgs. Tagad piecelsimies kājās, kad mēs dziedāsim to veco, labo dziesmu, kuru mēs visi mīlam.

Viņu mīlu es, Viņu mīlu es,

Jo Viņš pirmais mani mīlēja

Un glābšanu man Golgātā

Viņš nopirka.

Ak, vai tad Viņš nav brīnišķīgs? Brīnišķīgs! Lūk, atcerieties par dievkalpojumu trešdienas vakarā. Un pēc tam, ja būs Tā Kunga griba, es būšu šeit nākamajā svētdienā, ja būs Tā Kunga griba. Lūdzieties par mums šonedēļ. Kad mēs tagad nolieksim mūsu galvas lūgšanā, es gribu palūgt brāli Nevilu, mūsu ganu, lai viņš atnāk pateikt pēdējos vārdus.

CIENĀ

(Respects)

Šo svētrunu brālis Viljams Marions Branhams sludināja 1961. gada 15. oktobra vakarā Džefersonvilā, Indiānas štatā, ASV. Ieraksts ar numuru 61-1015E ilgst 1 stundu un 35 minūtes. No angļu valodas uz latviešu valodu tulkots 2022. gadā.